

Magyar Cserkész

Új rendszerű sátor-karbantartás

Közismert tény, hogy a sátrak csak szakszerű kezelés mellett tarthatók jó állapotban. A csapatoknak érdekük tehát, hogy kontárok helyett szakértőknek adják át féltett kincsüket, a sátrakat. Gyárunk elvállalja a sátrak javítását és jókarbantartását a következő **átlagárak** mellett:

1 darab	11 R.,	vagy B. típusú sátor javítása	10 pengő
1 »	15 R.,	» H. » » »	12 »
1 »	22 R.,	» kúp » » »	10 »
1 »	19.	» kis sátorlap »	1 »
1 »	20.	» nagy » »	2 »

A fenti árakban a sátrakon levő összes hibák kijavítása bennfoglaltatik, úgymint: szakadások bevarrása, hiányzó karikák pótlása, bőrozés megjavítása, hurkok újravarrása, lyukak kijavítása stb.

Amennyiben ponyvaanyag és kötél pótlása válik szükségessé, úgy a felhasznált szövetet nagysága szerint külön felszámítjuk négyzetméterenként 5 pengő árban, a kötelet félméterenként 30 filléres árban.

Kérjük a sátrakat elcserélés kikerülése végett a csapat nevével és számával megjelölni.

A sátrakat kérjük minél előbb beküldeni, mert fenti ajánlatunk csak *folyó évi december hó 31-ig beérkezett* sátrakra érvényes!

Sátorrudak, cövekek, vasalkatrészek, kötelek javítása és pótlása megegyezés szerint!

Magyar Kender- Len- és Jutaipar
R. T.

BUDAPEST, V., FALK MIKSA-UTCA 26—28.

Telefon: T. 278—36; J. 430—55.

Gyárak: Pesterzsébet, Újszeged, Dunaföldvár.

Javítandó sátrak a Cserkészszövetséghez is leadhatók!

Csapat-, raj- és örsi

Árajánlattal díjmentesen szolgál:

ALAPÍTÁSI ÉV 1863.

ZÁSZLÓK a legegyszerűbbtől a legdíszeesebb kivitelig.

OBERBAUER A. UTÓDA EGYHÁZI SZEREK ÉS ZÁSZLÓK GYÁRA

BUDAPEST, IV., VÁCI-UTCA 41. TEL.: AUT. 833—44.

MAGYAR CSERKÉSZ

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG HIVATALOS LAPJA

A MAGYAR CSERKÉSZET SZÍVE.

Kedves cserkésztestvérek! Ha ott lettetek volna...! Ha láttátok volna, hogy állt fel az egész közgyűlési terem, ha hallottátok volna, hogy tapsolt örömeiben az ország minden részéből egybesereglett cserkésztestvérek tömege, amikor az egyhangú lelkesedéssel újra elnökké választott Witz Béla belépett a Magyar Tudományos Akadémia nagytermébe...! Tudom, hogy benneteket is elfogott volna a lelkesedés, tudom hogy ti is éljeneztetek, tapsoltatok volna. Pedig ti talán nem is ismeritek Witz Bélát? Csak azt tudjátok róla, hogy a Cserkészszövetségnek elnöke, de hogy milyen jó ember, azt nem igen tudhatjátok, hiszen nem beszélgethettek vele, sokan még csak nem is láttátok. Én már bemutattam volna nektek őt írásban, de nem engedí, hogy róla írjunk. Temesi Győző bátyátoktól is meg szerettem volna vonni a szót, amikor őt, mint újra megválasztott elnököt néhány meleg szóval üdvözölte.

Ezt a papírost is bizonyosan a papirkosárba dobna, ha most betoppanna ide, ahol írok. De mire megjelenik nyomtatásban ez az írás, akkora már nem tud mit csinálni, mert nem mehet el mindnyájatokhoz, elkobozni a Magyar Cserkészt.

Igy mégis csak beszélhetek róla. Őt pedig itt nagyon szépen megkérem, ne haragudjon rám. Hiszen nem fogok visszaélni a helyzettel. Nem fogom magasztalni, agyondicsérni. Ez sértés volna egy cserkészzel szemben. És én nagyon szégyelném magamat, ha a mi elnökünket dicsőítményekkel megsérténém.

Én most a szívemre teszem a kezemet s nagyon vigyázok, hogy semmi mást ne tegyek, mint bemutassam őt azoknak, akiket legjobban szeret, akiknek szolgálataiba állította az ő életét. Nem színezek semmit, csak egy igaz fotográfiát adok róla:

A mi jó elnökünk élethivatásul a leggyönyörűbb munkát választotta: imádkozni és szeretni tanítja a gyermekeket. Tanít ő ismereteket is, számon is kéri, hogy megtanulták-e fiai a feladott leckét, de munkájának nem ez a lényege, hanem az, hogy a ti testvéreiteket egy

csomó pesti gyereket vezetget az Ur Jézushoz. Megmagyaráztatja nekik, hogy mi a jó, mi a szép, hogy mi a jó Istennek az akarata. Ő az egész életében azt hirdeti, hogy a jó Isten szeretet, jóság, akinek csak akkor lehetünk méltó gyermekei, ha mi is jók vagyunk és szeretjük egymást.

Ugy-e megértitek, hogy ez a tanítás, amelyet ő a maga életében át is él, elvezette őt a mi mozgalmunkhoz? És éppen azért lett az első közöttünk, mert itt is azt csinálja, ami az ő hivatásának és egyéniségének lényege: szeretet.

Ez a szeretet páratlan erőt tud adni neki. Elmegy kérni, követelni sőt (akármilyen furcsa, de így van!) veszekedni is, ha az ő drága fiai érdekeiről van szó. Ha valamit helyesnek talál, a cserkészek érdekében valónak, akkor csodálatosan szívós. Addig jár az emberekhez szép szóval, érveléssel, ha kell a szeretet vezette nagyszerű, bölcs diplomáciával, míg végre szeretetre hangolja a szíveket s a megértő lelkeket a cserkészek felé fordítja.

Ennek a szívósságnak, kitartásnak, bölcs érvelésnek köszönhető, hogy a legmagasabb helyeknek figyelmét és szeretetét is felénk fordította s a megértő szíveken keresztül csak úgy öntötte a segítséget cserkészeire. Hosszú volna, ha mind elmondanám, hogy mit tett ő az elmúlt hat évi elnöklete alatt. Meg talán túlzásnak vennék az emberek, ha neki tulajdonítanám a cserkészháznak, a cserkészparknak, a vízitelepnek megvalósulását, ha csak az ő érdemének mondanám hatalmas sátorparkunk és egyéb vagyunk felszaporodását, intézményeink létesülését. De az tagadhatatlan, hogy mindezek megvalósulásában egész lélekkel buzgólkodott. Sokkal csendesebben, de sokkal eredményesebben, mint ahogyan az rendesen történni szokott. Az ő nem fáradó szeretete hozta mindig valótan a táborigényeket, 1925-ben még csak 500 fia, de 1928-ban már ennek legalább háromszorosa számára. Aztán ő hozta az állami segítséget s ezzel biztosította a nyugalmat a továbbfejlődésre.

Huj, huj, hajrá! — Huj, huj, hajrá! — Huj, huj, hajrá!

Csak ő nem nyugszik soha. A cserkészek iránt való szeretete állandó feszültségben tartja. Ugy aggódni érte, mint ő, csak az édesanyátok tud. Ha ti azt hallanátok, hogy milyen őszintén, szinte az édesanyák kedves naivságával könyörög nekünk, táborokba indulóknak: vigyázzatok a fiúkra! Ne engedjétek mély vízben fürödni! Ne hagyjátok őket gerelyt dobni! Ne mászkáljatok sziklákra! Vigyázzatok az egészségükre!

Valami egészen csodálatosan kedves ő az ő örökös dilemmájában: „ha nem szerzek néhány csónakot, meg sí, akkor is rosszat teszek mert, megfosztom őket a legkedvesebb szórakozástól, ha meg szerzek, akkor is rosszat teszek, mert elősegítem a veszedelmes vízen, vagy a lábtörő havas terepen való csatangolásukat.“ És a szeretet győz mindig a dilemmában a maga sajátos szerint. A rosszat: a szüntelen aggódást, a gyerekekért való remegést 100%-ban megtartja magának; a jót: a vidám evezést, a téli sportok minden örömét, (minden évben több fiúnak) a fiúknak adja. — Így nő a fiúk öröme, így lesz nagyobb az ő gondja, aggodalma évről-évre.

Bizony egyre több gond, törődés, sokszor szomorúság is az ő osztályrésze. De ő sohasem fárad el. Még arra is ráér, hogy a mi ügyeinkkel, a cserkészezetőkkel törődjék. Bizony velünk is van dolga, mert mi is csak emberek vagyunk, mi is hibázunk, mi is idegesek va-

gyunk. Ő meg csak jön hozzánk az ő nagy szeretetével, amelynek mindig tündöklő sugara áttöri, eloszlatja a sötétnek látszó felleget is. Köztünk is egyenlít, igazít, értünk is aggódik, velünk is törődik, minket is szeret, pedig mi már nem tudunk olyan ígéretesek, olyan szeretetreméltóak lenni mint ti, kacagószemű cserkészfiúk.

De bennünk is, mi rajtunk keresztül is csak titeket szeret, az őliliomos fiait. Ez a szeretet üzi az ország nagyjaihoz, hogy kiépítse a magyar cserkészlet hatalmas védő- és támogató társadalmi szervét, ez iratja vele a levelek és intézkedések százait, ez tölti meg a szívet remegéssel, féltéssel, az adja ajkára a kiegyenlítésnek, a mindent egyensúlybahozásnak bölcs szavait. Ez a nagy, munkás szeretet az ő lényege.

Mert ő a magyar cserkészlet dobogó szíve, áldott jó szíve.

És ezzel nem Witz Bélának akartam bókolni. Amit elmondtam, az annyira csak leírás, annyira csak fotográfia, hogy tudom, nem rontok a képen, ha végezetül azt írom: ahogyan én most kezemet a szívemre tartva lerajzoltam őt, amint róla írtam, az nem is Witz Béla érdeme. Az a jó Istennek a kegyelme.

Övé legyen hát a hála, Őhöz forduljon hát a ti imádságtok is: adja még sokáig nekünk és továbbra is ilyennek adja; hagyja még sokáig dobogni a magyar cserkészek szerető, aggódó szívét!

Kálmán bácsi.

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG NAGY NAPJA.

Közgyűlés. — A Cserkészbolt megnyitása. — Országos tisztgyűlés.

A Magyar Cserkészszövetségnek emlékezetes napja volt nov. 4-én. A magyar cserkészcsapatoknak az egész országból összesereglett képviselői közgyűlésre jöttek össze, hogy újabb két esztendőre megadják azt az irányt, amelyet a szövetségnek be kell tartania, hogy mozgalmunk multjához méltóan tovább fejlődjék.

Az ország cserkésztesti karának jelenlétét felhasználta a Cserkészbolt Szövetkezet arra, hogy akkor nyissa meg nagyszerű új üzlethelyiségét.

A Cserkészbolt megnyitása.

Már november 3-án estefelé igen sokan voltak a Hajnal-utcai Cserkészházban, hogy jelen lehessenek a d. u. 6 órára kitézött sajtóbemutatón.

Ugy a jelenlevő újságírókat, mint a közönséget rendkívül megkapta az egészen eredeti bolt, amely Nagy István cserkésztesti, iparművész tervei után készült. Régi székely módos ház bensejének benyomását teszi. Rendkívül hangulatos, kedves. Igazi magyar levegő ömlik el az egész pompás helyiségen. Nemesak a gyönyörű faburkolat, a nagyszerű oszlopok, a polcok hatnak egészen sajátosan az emberre, hanem a disznóhólyag-lámpa, a fakerékcsillár, a kandalló körüli zsámlik, az ablakon bekandikáló őszi lomb s a függönyökről lemosolygó magyar égbolt, magyar csillagaival, mind valami megható, régi magyar hangulatot ad az egész helyiségnek. Minden cserkésznek meg kell ezt néznie.

Nem csoda, ha elragadtatással volt a bolt iránt az az igen előkelő közönség, amely nov. 4-én d. e. fél 10 órakor megjelent a Cserkészházban, hogy a Cserkészboltot ünnepélyesen megnyissa s átadja azt magasztos hivatásának.

A megnyitáson megjelentek: *Albrecht* kir. herceg, a Nagytanács elnöke, *Karafiáth Jenő*, az O. T. T. elnöke a kultuszminiszter úr képviselőjében, *Feliczidesz Román* min. tanácsos kíséretében, *Teleki Pál* gr. t. b. főcserkész, *Khuen-Héderváry Károly* gr. főcserkész, *Szukováthy Imre*,

az O. T. T. főtitkára, az I. ker. elnöke, *Semsey Aladár*, a X. ker. elnöke, *Igaz Béla*, a VI—VII. ker. elnöke, *Rätz Lajos*, a IX. ker. elnöke, *vitéz Barczy-Barczen István*, a ker. kamara és a Magyar Hét rendezősege képviselőjében, *Hampel Antal*, *Sik Sándor*, *Temesi Győző*, *Papp Antal* a Magyar Cserkészszövetség társelnökei és még sok cserkésztesti.

A megnyitást a Cserkészbolt igazgató-választmányának ülése előzte meg, amelyet *Rakovszky Iván* ny. belügyminiszter, a Cserkészbolt Szövetkezet elnöke vezetett. *Molnár Frigyes* dr., a Cserkészbolt vezető-igazgatója tett jelentést, majd megválasztották a választmány elnökévé *Mátray Rudolf* főigazgató, főrendiházi tagot, a IV. ker. elnökét, alelnökévé *Rätz Lajost*, a debreceni mezőgazdasági kamara igazgatóját, a IX. kerület elnökét, jegyzőül *Jochs József* cserkésztestit.

A választmányi ülés után a boltot *Rakovszky Iván* nyitotta meg ünnepélyesen. Az első vevő *Karafiáth Jenő* volt, aki *Klebelsberg Kunó* gr. vallás- és közoktatásügyi miniszter úr megbízásából 1000 drb. övet vásárolt a cserkészfiúk közt való szétosztásra.

Az egybegyűlt előkelő közönség nagy meglepéssel szemlélte a pompás, ötletes és gazdagon felszerelt boltot.

A közgyűlés.

Tíz óra után már sűrű sorokban jöttek a cserkésztestiek, hogy résztvegyenek a Magy. Tudományos Akadémia nagytérmeiben tartandó közgyűlésen. Minden kerület tekintélyes számmal képviseltette magát, úgy, hogy a közgyűlés megnyitásakor közel 400 szavazattal bíró résztvevő volt a teremben.

Megjelent *Albrecht* kir. herceg, a nagytanács elnöke, *Karafiáth Jenő*, az O. T. T. elnöke a kultuszminiszter úr képviselőjében, *Teleki Pál* gr. t. b. főcserkész, gr. *Khuen-Héderváry Károly* főcserkész, a szövetség egész tisztikara, csaknem minden kerület vezetősége s a magyar kulturális

és pedagógiai világ igen sok kiválósága, akiknek a nevét azonban helyszüke miatt nem közölhetjük.

Az ülést Witz Béla elnök nyitotta meg, ki megnyitó beszédében tömören visszapillantott a lefolyt esztendőök áldással és dicsőséggel teljes munkájára s hálásan emlékezett meg a cserkészlet nagy jóltevőiről, kitűnő munkásairól.

Witz Béla elnök megnyitója után, Zsembery Gyula dr. üv. elnök, Faragó Ede orsz. vezetőtisztt és Major Dezső gazd. főtitkár tették meg jelentésüket. Jelentésüknek legérdekesebb részei megtalálhatók a nyomtatásban megjelent „A Magyar Cserkészszövetség legutóbbi évei” című kiadványunkban. Azért itt nem is ismertetjük azokat.

Ezek után Witz Béla elnök bejelentette, hogy lejárván mandátuma, a közgyűlés rendelkezésére bocsátja állását. Ezzel át is adta az elnöklést Temesi Győző társelnöknek. Temesi elnök felkérte Sík Sándort, a jelölőbizottság elnökét, tegyen javaslatot a betöltendő állásokra vonatkozólag.

Sík Sándor indítványára a közgyűlés egyhangú lelkesedéssel újból Witz Bélát választotta meg elnöknek, akiért egy bizottság ment el, hogy őt a közgyűlésre meghívja. A közgyűlés felállással és hatalmas tapsviharral fogadta az új elnököt, akit Temesi Győző közvetlen szavakkal üdvözölt.

Witz Béla megindultan vette át a magyar cserkészlet vezetését új hat esztendőre. Ezután tovább folyt a betöltendő tisztségekre való választás. Ugyancsak a jelölőbizottság elnökének javaslatára egyhangú választás folytán lettek: Orsz. társelnökök: Fodor Ferenc dr., Mátray Rudolf dr., Puky Endre dr., Zsembery Gyula dr. Az Orsz. ügyv. elnöki tisztséget nem töltötték be. Orsz. ügyv. főtitkár: Major Dezső dr. Orsz. ellenőrző teendőivel megbízva: Temesi Győző dr. Orsz. gazd. és pénzügyi főtitkár: Kosch Béla. Vezetők Lapja szerkesztője: Koszterszitz József dr.

Ugyancsak egyhangú felkiáltással alakította meg a közgyűlés az Országos Intéző Bizottságot s a számvizsgáló bizottságot a következőképen:

Az Országos Intézőbizottság tagjai lettek: Achtzehner József dr., Almássy József dr., Batiz Dénes dr., Ébers Ödön, Éri Emil, vitéz Farkas Ferenc, Gajda Béla, Gombos Albin dr., Hilscher Zoltán dr., Janson Vilmos, Korpády Zoltán dr., Kovács Gyula, Kun Attila, Leyrer Tivadar,

Lipthay János, Mattyasovszky Kasszián dr., Molnár Frigyes dr., Papp Ferenc dr., Radványi Kálmán dr., vitéz Réz Henrik dr., Samu János, Schrank Endre, Schwerth Árpád, Sebők Lajos, Szabó Gyula dr., Szöke Imre, Sztrilich Pál, Téry Ferenc, Tóth Kálmán, Ulbrich Hugó.

Az Országos Számvizsgáló-bizottság tagjaiul megválasztottak: Bánlaky Ödön dr., Kiss József és Pospesch Adolf. A tisztújítás után a közgyűlést a Himnusz-szal fejezték be.

Közebéd.

Déli 1 órakor az Országház-pincében több mint 200 terítékes közebéd volt, amelyet nagyon kedves, derűs hangulatban költöttek el az egész országból összeverődött cserkésztestvérek.

Tisztgyűlés.

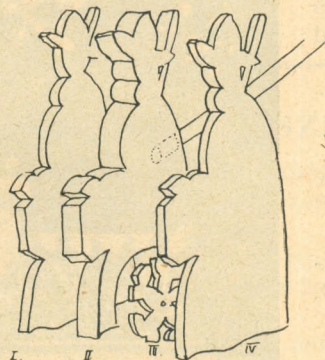
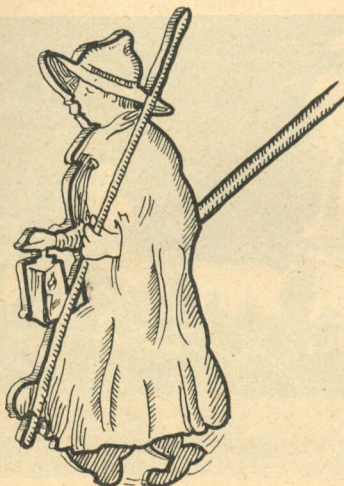
Felejthetetlenül szép mozzanata volt a nagy napnak a délutáni fél 5 órakor tartott tisztgyűlés. A Magyar Tudományos Akadémia ú. n. kis tanácskozó termét zsufolásig megtöltötték az egybesereglett cserkészvezetők (voltak vagy 200-an.)

A tisztgyűlést Faragó Ede orsz. vezetőtisztt vezette s azon a következő 10—12 perces előadások hangzottak el:

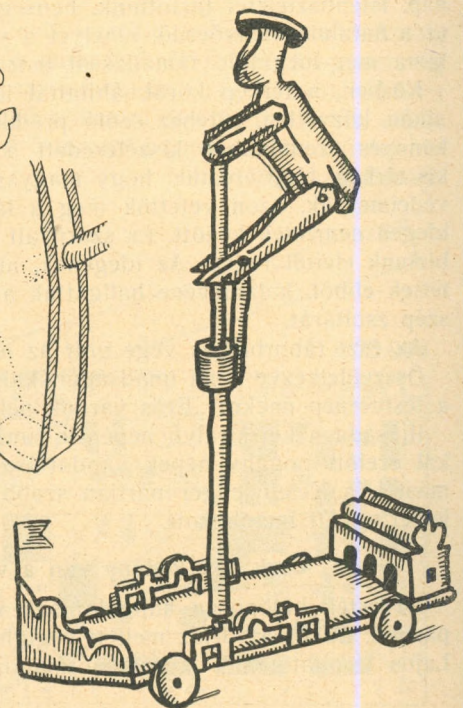
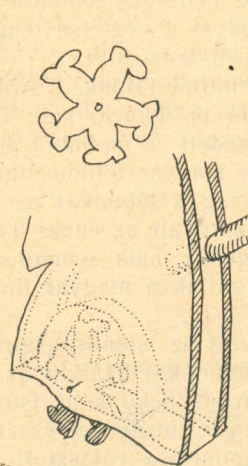
1. Faragó Ede: A cserkész-gondolat nemzeti értéke.
2. Karácsony Sándor: Hogyan lehet több magyarságot bevinni a cserkészéletbe?
3. Temesi Győző dr.: Mit hozhat az angliai jamboree a magyar cserkészmozgalomnak?
4. Vidovszky Kálmán: A szeretet hatalma a cserkészletben.
5. Zsembery Gyula dr.: Testnevelés a cserkészmozgalomban.
6. Koszterszitz József dr.: A fejlődés útjai.
7. Sík Sándor dr.: A magyar cserkész-ideál.

Mindenik előadásról külön lehetne szólni, de erre nincs helyünk. Azért röviden csak ennyit: minden előadás mélyen belevágódott a jelenlévők lelkébe. Csak most láttuk, hogy milyen gazdagok vagyunk, hogy milyen friss, milyen nagy perspektívájú a mi munkánk. Valósággal új lendületet kaptak a lelkek, új gazdag tartalommal teltek meg. Az előadókat bensőséges szeretettel, hálával ünnepelték. Általános volt a vélemény: soha még ilyen mély hatású, lelket felüdítő, gyönyörű tisztgyűlésünk nem volt.

KÉSZITSÜNK JÁTÉKOKAT KIS TESTVÉREINKNEK!

I, II, III, IV egyforma vastag
V. vastagabb

Újabb játékmmodellek a szorgalmas fűró-faragó cserkészek számára.

KÉT KIRÁLYFI NÉPE.

(Pillanatképek északi utunkról.)

Elindult egyszer két királyfi. Így kezdődik a rege, amely a finn és észti népnél ma is szájról-szájra jár. Két királyfi testvér nyujtotta az arcát ezelőtt ezernél is több évvel

Tisztelgés az ismeretlen katona sírjánál Varsóban.

egymásnak búcsúcsókra. És hosszas vándorlás után — így beszélt ez nekem Kivistő János bátyánk, a turkui középiskola tanára, amint a legendás Szaima-tó hullámaít szelte a hajónk, — eljutott az egyik a Keleti-tenger sziklás partjáiig, a másik pedig a Duna-Tisza közének napsugaras rónájáig került.

Negyvenen, debrecenvidéki cserkészek, azzal a céllal indultunk útnak, hogy a rigai táborban 14 nemzet zászlója között első helyre tűzzük ki a magyar lobogót. Azután pedig elmegyünk, még északabbra, rokónt látogatni.

Vasárnap a Keleti-tenger partján.

Verőfényes, szép nappal virradt reánk az első vasárnap. Istentiszteletet tartottunk. Fenséges templom volt itt ez a hatalmas fenyőerdő, amelyet a végtelen tenger hulláma meg-megújuló támadással ostromolt.

Körben, a térkép körül, áhítattal ültünk. Török Tibor ajkán közvetlen, szívhez szóló prédikáció kelt. És a mi könnyes szemünkben kiszélesedett a mohából összerótt kis térkép. Ugy éreztük, hogy magyar földön állunk. Azt védelmezzük, azon vetettük meg a lábunkat az itt lévő idegen nemzetek között. És szárnyalt az ének: Tebened bízunk eleitől fogva. Az idegenek, akik semmit sem értettek ebből, kalaplevéve hallgatták a magyar fiúk örök-szép zsoltárát.

Az észti táborban is vége volt az istentiszteletnek.

Összeölelkezve a mi imádságunkkal, szállott az ég felé a testvérnép éneke: „Erős várunk nekünk az Isten“.

Íljúsága a két királyfi népének, amelyeket évszázadokkal ezelőtt pogány népek vándorlása választott el egymástól, a Keleti-tenger partján szebb, közös jövőendőért, ismét együtt imádkozott.

Csak egy kislány van a világon.

Az esték különösen hangulatosak voltak a rigai öböl partján. Mikor az őrtűz mellett végigheveredtünk, Bodnár Lajos tárogtójának kuruc nótájához az észti táborból

hozzásimult a Martti Suogussaar kantelélének muzsikája. Egy este, mikor Horváth Zolit betegen szállították be a rigai kórházba, a tenger zúgásán keresztül is, valahol erősen lebilincselve tartott bennünket a mi alföldünk varázsa. A sátrakban Debrecent, meg a Nagyerdőt álmotdák a fiúk. Én, összehúзва magamon a körgallért, másodmaggammal őriztem a hazulról álomszárnyon látogatóba jött délibábot.

Egyszerre ismerős melódia vegyült, halkan, a gondolataim közé. Megszólalt halkan a Martti kantelélé, az észti táborból felénk szállott a „Csak egy kislány“ — melódiája. Egy pillanat alatt az észti őrtűz mellett ültem és elmondotta nekem a testvér, hogy ez ősrégi észti népdal, amelyet a finnek is énekelnek és magukénak tartanak.

Ara ilmal, ül valu kaeba... hangzott a nóta tovább.

Most már ketten énekeljük, a két királyfinak egymásra lelt, két késői utóda, a finn-ugor nótát, amely reánk maradt ereklyeként a két királyi vándor tarsolyából.

Me olemme veljiä.

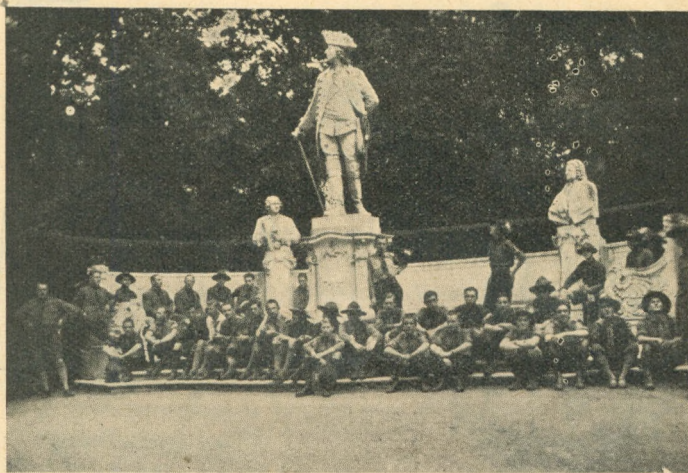
Mintha a finn öböl érezte volna, hogy alföldi magyarok ülnek a hajón. Gyönyörű volt a tükre az egész hatórán keresztül, míg Tallinnból Helsinkibe vitt bennünket a finn hajóstársaság Viola nevű gőzöse.

Mikor messziről megcsillant a nap sugarában a helsinki világítótorony üvegtejeje, üdvözetül egyszerre röp-pent fel a kék keresztos fehér lobogóval a piros-fehérvö-zöld háromszín. A kikötőben — a jóindulatú finn rendőr nem tudta, meg nem is akarta visszatartani — hatalmas, magyárosan barna arcú finn futott elénk és ölelt végig sírva-nevetve bennünket.

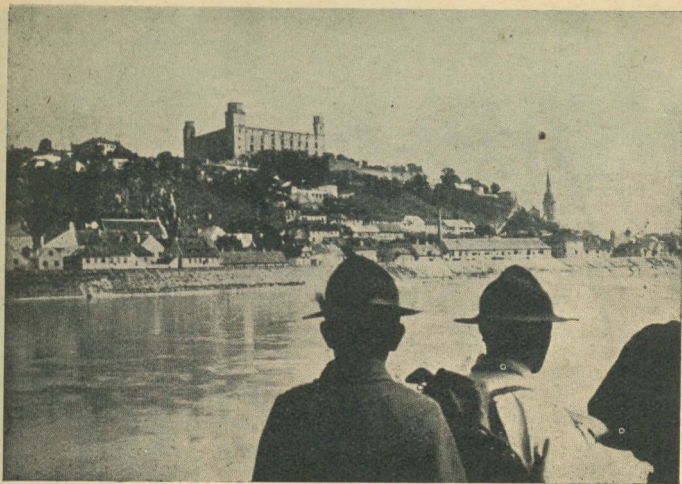
Cserkészestvér a szó legnemesebb értelmében. Több száz kilométer távolságról utazott elénk Kivistő János, a finn cserkész szövetség titkára. Hogy találkozhassék azokkal, akiknek szomorú sorsa jobbra fordulásaért a tamperei finn nagytáborban naponta együtt imádkozott. Egyik kísérője elbeszélte, hogy táborukban el volt készítve a trianoni jelvény. A fiúk, akik még sohasem láttak magyart, minden este szomorúan állották körül és énekeltek el a magyarok Himnuszát.

Vacsora alatt Kivistő üdvözölt bennünket.

A ti zászlótok vörös színe — mondotta — a vérről beszél. Hősi vér az. Petőfi vére, névtelen hősöknek áldozatos vére. Lássátok, a ti fehér színetek egy a mienkkel, az isteni igazságot jelenti. Higgyetek, mert reményzöld a har-

Nagy Frigyes szobránál Berlinben,

A pozsonyi vár.

madik szín, hogy a hősök piros vérenek nyomán ez az igazság győzedelmesen elkövetkezik.

A beszéd után imára kulcsolta a kezét és tört magyarsággal szólalt meg az ajkán a magyar hitvallás.

Egyik finn barátunk, Olavi Jalowa, megszorította a kezemet.

Me olemme veljiä. Mi testvérek vagyunk.

És mindnyájunk szeméből kicsordult a könny, amit finn nyelven is könnynek neveznek.

Nappal van mégis.

Szép, virágokkal díszített, nagy állomásra fut be a vonatunk. Már jó félórával az érkezés előtt Debreceni Ferenc parancsnok személyesen költötte fel a széles orosz kocsikban kényelmesen alvó „népet“. Így aztán frissen, „jól fészült“ kondícióban állottunk sorba Viipuri pályaudvarán.

Ez a nagy város a finnek Debrecene. Iskolaváros, egyik külső centruma az ország hatalmas, általános kultúrájának. A Perronon vártak már reánk a mindig vidám, sötét-kék egyenruhás „cserkészkomák“. Csapatunk minden tagja iparkodott szert tenni mindjárt egy-egy cimborára és elindultunk befelé, az iskolanegyedbe.

A Myllymeki-téren áll a hősök szobra. Térdelő ifjú, amint kitárt karokkal üdvözli a felkelő napot. Alatta a felírás: Törhetetlenül hittünk a fehér szabadság győzelmében.

Eino Parikka, finn tanárjelölt, erre a szoborra tett hivatkozást, mikor tiszta magyarsággal folyt ajkáról a testvéri szeretet beszéde.

Ha a testvéri kézszerítés balzsam, mely a fájdalmat megenyhíti, akkor mi, finn cserkészek kitarjuk mindkét

karunkat ölelőre Golgothán szenvedő magyar testvéreink felé. Hisszük, hogy jobb jövő vár erre a népre, mert elfődheti a napot a felhő néha, mindnyájan tudjuk, hogy hiába. Mert nappal van mégis.

Mi áhítatos szeretettel néztük ezt a megtermett szőke fiút, akit a saját szorgalmából tanult meg magyarul, hogy a mi nyelvünkön nyujthassa ezt a hejh, de jóleső orvosságot.

A bérce Kárpát a Stettiner Bahnhofon.

Délután hat órára volt jelezve berlini érkezésünk. Miután azonban Lassnitzban megtudtuk, hogy személyvonattal pár száz pengő marad a Jausz Béla dr. kincsesládájában, amelyet egy hatalmas gyulai táskában formájában réz-lakat őrzött, — éjjel 2 óra után láttuk meg a Funkturm hatalmas, forgó fénycsóvját.

Mikor a vonat lassan begördült a Stettiner Bahnhof üvegcsarnoka alá, ismerős hangok ütötték meg a fülünket. Nyolcvan berlini cserkész, akik a rigai táborban együtt áztak-fáztak velünk, hat órától éjjeli kettőig ott vártak reánk a Perronon. Gitárral kísérték és érces német torokkal énekelték a „Bérce Kárpát ormán őrt ál...“ kezdetű nótát, jó magyarsággal, olyan lelkesen, ahogy azt tőlünk megtanulták.

Mondhatom, ez egyszer előbb voltunk mi kívül a kocsin, mint a hátizsák. És egyszerre borult egy-két német — örömkönnyes szemmel — mindegyikünk nyakába. „Unser Los ist gleich“ — mondták a testvérek.

Ez volt utunknak egyik legszebb jelenete.

Dévény árva tornya.

Szóltanul, elmerengve a hathetes útnak rengeteg élményén, ültünk a fedélzeten, amint hajónk Wienből a magyar hátár felé tartott.

Egyszerre, a hainburgi kanyarulat után, feltűntek Dévény várának romjai. A hajón cseh zászló lengett és mi csak egy imádságos gondolattal csókolhattuk meg azt a határt, amelyet soha semmi emberi erő nem mozdíthat ki a helyéből.

Dévény csonka tornya egy kiálló sziklatömbön, az égbenyülő magyar memento. De a torony alatt már omladozik a szikla. Az egyik fal már támasz nélkül, ijesztően függ a levegőben.

Cserkésztestvérek, akik ezeket a sorokat olvassátok, higyjétek el, a ti erős munkátok és a bizó hit, amely ég a lelketekben, örökre tartó talapzat a végeken örökdő árva tornyok alatt. És ha jó a munka és erőteljes a tűz, akkor sohasem fog a dévényi őrtorony a Duna vizébe borulni.

Dr. Barcsay Károly.

EGY ÜGYES TÉRKÉPEZŐ SEGÉDESZKÖZ.

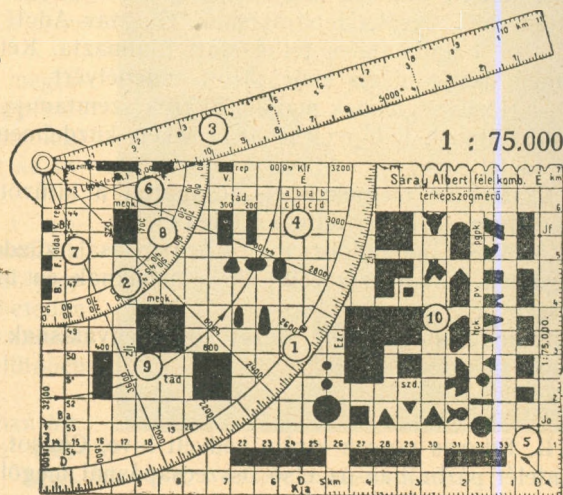
A közlött rajz a „Sáray“-féle kombinált térképszögmérőt ábrázolja, melynek a térképezéssel kapcsolatosan igen sokféleképpen vehetjük hasznát.

Az egész nem más, mint 10×15 cm nagyságú celloid-lap, melynek egy sarkába megerősített vonalzó körbe mozgatható. Így hát ezzel mindenféle szöveget könnyen lemérhetünk.

Ezenkívül távolságok mérésére, vázlatkészítésre s ami igen fontos, egy-egy pontnak térképen való pontos megjelölésére szolgál.

Minden „térképszögmérő“-höz 16 oldalas füzetet kapunk, melyben az eszköz sokféle használhatóságát rajzokkal együtt megtekinthetjük.

Ára 2.30 P. Kapható a Cserkészboltban is.

Szabadalom bejelentve.

Nagy Sándor egyik hadjárata alkalmával nagy hó esett. Trónusa közelében tüzet rakatott. Miközben melegedett, egy öreg katonát látott, ki szinte megfagyott. A tűzhöz vezette, trónjára ültette s így szólt:

— A perzsáknál büntény, ha valaki a királyi trónra ül, melyért halállal lakol; nálam ez más életét menti meg.

*

Egy görög bölcs épen jelen volt, mikor egy ember haragjában irgalmatlanul püfölte a rabszolgáját. Megszólt:

— Nini! Egyik rabszolga üti a másikat.

Az V. cserkésztörvény.

A cserkész másokkal szemben gyöngéd, magával szemben szigorú.

Washington György, Észak-Amerika szabad államainak híres felszabadítója, 20 éves korában tisztársával szövetségbe keveredett és szokása ellenére elragadtatta magát. Társa erre úgy odább lökte, hogy földre bukott. Valamennyien azt hitték, hogy Washington párbajra fogja hívni. Nem az történt. Belátta, hogy ő kezdeményezte a sértést és azért így szólt másnap a társához:

— Tévedni emberi dolog. Tegnap Önt megsértettem; elégtételt szerzett magának azonnal. Ha Önnek az elégséges, ismét barátokká lehetünk. Itt a jobbjom.

*

A derék uralkodók nagyszámban ellene voltak a párbaj útján való becsület-reparálásnak. Gusztáv Adolf svéd király pl. halálbüntetés terhe alatt tilalmazta. Két magasrangú tisztje mégis eléje járult engedélyért.

— Hősiességeknek magam akarok szemtanuja lenni — válaszolta —. Jelöljétek tehát ki nekem küzdelmek helyét és idejét.

Csakugyan megjelent egy csapattal a kitűzött időben és helyen és bekerítette az ellenfeleket.

— Most mindaddig fogtok egymással küzdeni, míg egyiketek holtan összeesik; de a másiknak én ütöm le a fejét.

A két tiszt elsápadt. Kezet adtak egymásnak és kibékülve távoztak.

*

II. Frigyes porosz király kedvelt híve, Chasot gróf, ellenfelét párbajban az első összecsapásnál megölte. A ki-

rály annyira felháborodott ezen, hogy azonnal felmentette a további szolgálat alól ezen indokolással:

— Szeretem a hőslélekű tiszteket, azonban nem tűrök seregemben hóhérokat.

*

Albert angol herceg a hadseregben egészen eltiltotta a párbajt. A haditörvényszék pedig a becsületre vonatkozó szabályokat ekként módosította:

— A becsületes embernek, ha sértést vagy igazságtalanságot követett el, bocsánatot kell kérnie és késznek kell lennie arra, hogy az okozott jogtalanságot ismét jóvá teszi. A megsértett pedig tartozik a bocsánatkérést és a kijelentést szívesen tudomásul venni.

*

Az olasz király Casana hadügyminiszter és Mirabello tengerészeti miniszter tanácsára 1908-ban kiküszöbölte a hadseregből a párbajt és becsületbírárságot állított fel, melynek határozatát mindkét fél tartozik elfogadni.

*

Sokratesz világbölcs nagyon szűkszavú volt és óvatos a beszédeiben. Egykor egy bőbeszédű ember olyan mérész volt, hogy Sokratesz szűkszavúságát tudatlanságnak minősítette. Sokratesz nem haragudott meg; a legnagyobb nyugalommal válaszolta:

— A tudatlan nem tud hallgatni.

A VI. cserkésztörvény.

„Jó az állatokhoz!”

1. 1913-ban Panamában a következő törvényt hozták: Aki állatokat bántalmaz, olyan szolgálatot kíván tőlük, mely erejüket felülmúlja, aki nem ad nekik elegendő táplálékot, vagy a hasznos madarakat megöli, fészkeiket vagy kicsinyeiket elrabolja, házi állattal kegyetlenkedik: minden vétségért pénzbírságot fizet, mely 2—10 ballboasig terjedhet. (II. §.)

Mindenki, aki szemtanuja valamely kegyetlenségnek, mely gyermek vagy állat ellen irányul: köteles a hatóság-nál erről jelentést tenni, ellenkező esetben ő is bünrészes és a főbűnös pénzbírságának felét tartozik fizetni. (V. §.)

2. Egy iskolai falitábláról:

Ne öljétek meg vakondot, mert egy család évenként közel 20.000 csimaszt és rovarot pusztít el.

Ne öljétek meg a katicabogarat, mert elpusztíjt az ár-
talmos levététűt.

Ne bántsátok a sündisznót, mert egeret, csimaszt, mér-
geskigyót pusztít.

Ne öljétek meg a katicabogarat, mert elpusztítja az ár-
kárt nem tesz.

Ne bántsátok a varangyos békát, mert csigákat és ro-
varokat pusztít.

Ne bántsátok a futrinkát, mert összemarja a hernyókat.

Ne bántsátok a gyíkot, mert csigát, hernyót, legyet és
bogarat eszik.

3. A bagolyfészkek.

1897-ben történt.

Egy földbirtokos udvara közelében talált egy népes ba-

golyfészket. Áthelyezte egy lakatlan szobába, melynek ab-
lakát szándékosan nyitva hagyta. A fiatalok lármája oda-
vezette az öregeket, melyek éjjelenként a nyitott ablakon
át hoztak nekik élelmet nappalra is. A tulajdonos regge-
lenként 30 drb. egeret talált fészkek körül, melyet délutánra
elkötöttek. Feltehető, hogy a fiatal bagolycsapat napon-
ként 100 egeret pusztít el.

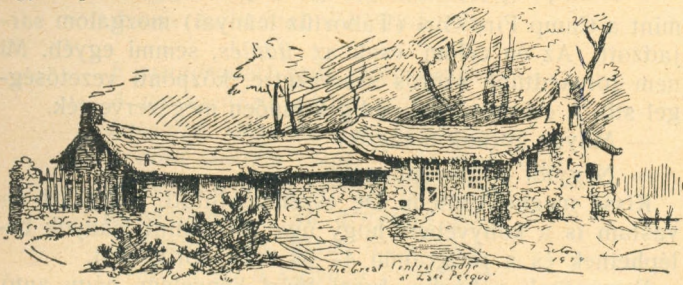
4. Egy fecskéfészkek.

Egy fecske táplálkozására naponként 600 szünyog kell.
Amíg fiókáit eteti, a két szülő óránként 600 rovarot hoz
nekik. A fecskeszülők naponként 16 órát repülnek; tehát
naponként 9000, havonként 270.000 rovarot pusztítanak. —
Egyetlen fecskéfészkek egy nyáron 1,000.000 ártalmat és
alkalmatlan rovarot szabadítja meg az embert. (Folyt. köv.)

„A CSERKÉSZETNEK ÖN AZ ATYJA, MR. SETON!“

Baden Powell az 1910-iki New-York-i ünnepélyen.

A Magyar Cserkészvezetők Könyvében Radványi Kálmán
a külföldi cserkésztipusokat tárgyalva, kiemeli *Daniel Car-
ter Beard* „Uttörő fiúk“ mozgalmát (The boy-pioneers)
és *Ernest Thompson Seton* „Indián vadászeit“ (The
Woodcraft Indians). A M. Cs. 1927. május 15-i számában
beszámoltam Beard bácsiról, a csodálatos öregúrról. Az
idei nyáron az a szerencse ért, hogy Setonnal tölthettem
egy napot. Erről szól ez a cikk.

Az amerikai „indián vadász“-nak, a cserkészzet ősmozgalmának „Nagy
Központi Szállása“ a Pikon-tó mellett. E. Th. Seton rajza.

Radványi Kálmán nagyon érdekes dolgokat ír Setonról:
„az indián világ romantikáját tette az új diákelet keretévé.
Szokatlan dolgokra tanította kis „indián vadászeit“: ho-
gyan kell jeleket leadni, tájékozódni a szabadban, meg-
közelíteni észrevétlenül, táborozni, őserdőkön át utat vágni,
csónakot építeni, állatokat felismerni, hangjukat utánozni.
Tőle származik az állatnevek alkalmazása csapatok és
ősök neve gyanánt.“

Egytől-egyig cserkészmunka!

Tovább is van: „Mr. Seton birtokán, Connecticutban
van egy állandó diáktábor, egy indiánteleg utánezata,
amelyben 30—40 fiú nyaranta idealizált indiánéletet él.“

Ezt az embert és ezt a tábort akartam én megismerni.

*

Az idei nyarat olyan táborban töltöttem, amelyben mint-
egy 180 fiú vett részt az ország minden részéből. Ez a
tábor az Egyesült-Államok Maine államának Denmark
községe mellett, tó és őserdő mentén állott. A fiúk 8—19
év között voltak, három korosztály alapján elkülönített
táborban és nyolc hétig éltem velük. Persze, hogy na-
gyon érdekelt engem, vajjon mi a kedvenc olvasmányuk.
A szerkesztő úr is kacsintgatott arrafelé, hátha valami jó
amerikai regény kerül terítékre. Ezért minden évfolyar-
beli fiúk közül többeket kérdeztem ki olvasmányuk és
kedvenc szerzőik felől. A táborban minden 3—4 fiú mellé
egy-egy felnőtt vezető volt beosztva. Ezek többsége ta-
nító és tanár, de mind gyakorlott ifjúsági vezető. Mind az

ötvenet kikérdeztem: melyek a legkedvesebb amerikai if-
júsági könyvek, írók, folyóiratok. Mindebből aztán az a
csodálatos tanulság szűrődött le, hogy elsősorban a régi
klasszikusokat olvassák. *Robinsonnak*, *Tamás bátya kuny-
hójának*, *Mark Twain*, *Stevenson* és *Cooper* könyveinek
épen úgy megvan a nagy többsége az olvasók közt, mint
Jókainak vagy Mikszáthnak nálunk.

Ami az élöket illeti, folyton visszatér egy név, amely
eleinte csak párhuzamosan szerepelt más nevekkel, nem-
sokára megelőzte a többi, végül aztán egészen kivált a
csoportból és versenytárs nélkül ragyogott. A nyolc éves
fiútól kezdve a felnőtt vezetőig mindenkinek lelkivilágá-
ban fontos vagy épen döntő szerepet játszott *Ernest
Thompson Seton*.

Mi magyarok ismertük a cserkészélet történetében játszott
főszerepét, a B. P.-féle tóztot, tudtuk, hogy előbb szer-
vezte meg az ő „Woodcraft League“-jét, mint ahogy a
cserkészlet keletkezett, hogy 1910—15-ig első amerikai fő-
cserkész volt, tanultunk könyveiből, különösen a „Wood-
craft and Indianlore“-ból, szóval ismertük hírnevét, mint
világhírű íróét.

Elhatároztam, hogy meglátogatom és megkísérlem köny-
vei magyar fordításának egyengetését. Sürgönyöztem:

*Mikor volna
egy szabad órája,
hogy könyvfordi-
tási ügyben be-
szélgessünk?*

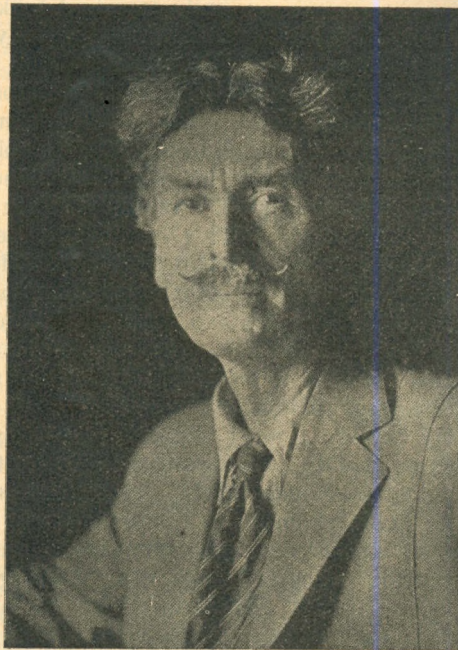
Három órán be-
lül megjött a vá-
lasz:

*Jöjjön hétfőn
délután, maradjon
éjszakára.*

Tehát meglá-
tom a nagy em-
bert, aki ma leg-
többet tud az in-
diánokról!

Amint a vo-
natról leszálok,
ott áll mosolyog-
va. Lehetetlen
meg nem ismerni.
Csak feltűnően
fiatal.

— Valóban Mr.
Seton? Az élet-
rajzírója bizo-

Ernest Thompson Seton.

nyára tévedett a születési évben — szoltam meglepetten.
— Nem tévedett. Valóban fiatal vagyok. A napokban multam 68 éves.

Eszembe jut az életrajzi adat: „Szül. Angliában 1860. aug. 14-én, atyja 1865-ben elvesztette vagyonát, ezért Kanadába vándorolt. Itt a tanyán ismerte meg a kis Ernest a természetet.“

Amint kocsink befut az „Indiántelep utánzatára“, elénk tűnik egy roskadozónak látszó kettős ház: ez az indián vadászok ligájának központi wigwamja, amelyben a „chief“, Mr. Seton lakik.

Elkülönítve hasonló típusú, csak valamivel magasabb ház: itt lakik a családja és férjénél lévő leányának a családja. Kívülről kisigényű udvarház, belülről nagyúri palota.

— Ezeket a házakat én építettem — mondja Seton, amint csodálattal körülnézek —, de nemcsak a terv az enyém, én raktam a falait is.

A titkárnyójtól tudtam meg, hogy évtizedek óta naponként 5—6 órát diktál és 4—5 óráig dolgozik fizikai munkát. Legszívesebben építkezik.

— Menjünk az indián vadászok központi tűzhelyéhez — hív Mr. Seton —, útközben mutatok egy indián érdekességet.

Teljesen vadon erdőréstelen megyünk át. Valami 4 hold a 100 holdas birtokon. Épen hogy előrejutunk a logósvényen. Egyszerre kissé világosodik, pár méteres tisztásra érünk és Seton leveszi a kalapját. Sziklaletörés látszik, pár méteres és meredek, mint a fal. Előtte szabadon álló szikladarab. Lépésnyire márványemlék.

— Ez a hely a mohawk indiánok törzsi szövetségének volt szent helye. Itt folytak le tanácskozásaik, ha az összes törzsekre bírt fontossággal. A különálló szikla jelöli a „medicin man“ (kuruzsló, táltos) helyét. Itt minden változáflan, akár holnap viszszajöhetnek az indiánok áldozni a tanácssziklán.

— Ez a vakító fehér márványemlék mely eseményt örökít meg?

— Óh, az már más. Szegény édesanyám síremléke. Ő is nagyon szerette az indiánokat.

Egy primitív pallón át jutunk a tábornút helyére. Itt álllok tehát az első cserkésztüzek helyén! Tudni kell, hogy a „Ladies' Home Journal“ havi folyóirat 1902. májustól novemberig közölte hét részben az indián vadászok törvényeit, munkáját. Ez az első közlése az ő kézikönyvük, a „Birch Bark Roll“ (Nyírfakéreg Tekercs) anyagának. A júliusi számban jelent meg a „Woodcraft League“ szervezete, úgy, ahogy máig fennáll. Ez volt az, amelyet B. P. elfogadott és 1906-ban az angol cserkészek mozgalmában alapul vett. Ekkor — 1902-ben! — volt e helyen a világ első cserkész tábornúta. Megilletődve nézem öreg padjait és tűzdekorációit.

— A tűz a nagy világosság — magyarázza Seton —, és ez táplálja a négy kis világosságot. Ez az indián vadász útja. A négy kisebb világosság mindegyike háromágú. Az ágak jelképezik a 12 törvényt.

— Tehát ezért van az amerikai cserkészeknek 12 törvényük, az összes többi népnek pedig 10! Ők átvették a woodcrafterek (vadászok vagy nomádok) 12 törvényét. Mily tisztelettel jöhetnek ide a fiúk!

— A hely illeti meg őket. Szertartásunk kevés van. A legfontosabb, hogy aki beszélni akar, feláll és tiszte-

legve azt mondja: o chief! És csak akkor szólal meg, ha a főnök erre engedélyt adott. Érdekes a bejövétel szertartása.

— Megtudhatnám a módját?

— Aki nem a főnökkel együtt jött, hanem magában érkezik, az a körön kívül megáll és indián nyelven mondja: „Ho, Itanchanka, en mla, hay?“ (Nagy Főnök, bejöhettek?) Mire a főnök így szól: „Teema u!“ (Foglalj el helyedet)

Erre a nomád helyére megy, de úgy, hogy a tábornútet ne keresztesse. Leültünk a chief padjára és a cserkésztükről beszélgettünk.

— Mi a különbség a cserkész és az indián vadászok programja közt?

— A mi programunk az ős, amelyből úgy a cserkészet, mint a Camp Fire Girl (Tábornút leányai) mozgalom sarjadzott. Az én célom csak az üdülés, semmi egyéb. Mi nem törekedtünk szoros szervezetre, központi vezetőséggel stb. A cserkészeket pedig kitűnően megszervezték.

— Milyen korúak a tagok?

— Négytől kilencvennégyig.

Kissé meghökkenem. De eszembe jutott, hogy ezt olvastam is a könyvében, hogy úgy fiúk, mint leányok beléphetnek és a program 4—94 éves korig szól.

Bementünk a házba. Igazi főúri kényelem, négy autó, mindenféle személyzet, két szoba könyv.

— Hogy fogalmat adjak arról, hogyan dolgozom, ime, néhány kötet jegyzetem.

Ezzel kihúzott egy bőrkötéses, kéziratos kötetet, jó négy újjnyi vastagot. Benne részletes útinapló a képek, rajzok ezreivel.

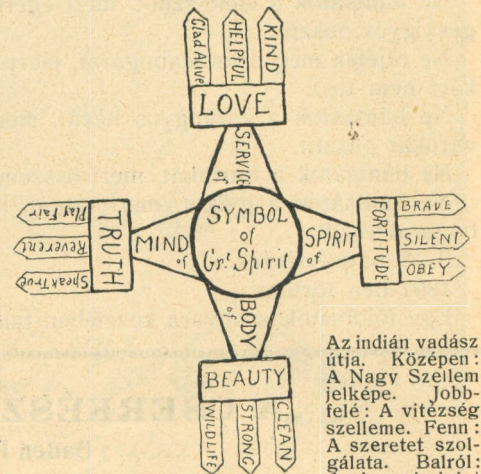
— 47 év alatt több, mint száz utat tettem, végig az összes indián telepeken észak felé egészen Kanada legészakibb régiójáig, meg Alaszkáig. A Nagy Medve-tó és a Nagy Rabszolgató vidékét ismételtel bejártam. Ezeket a jegyzeteket dolgozom fel lassan-lassan.

— Mind a huszonnégy kötet jegyzet? — kérdem a sorozatra mutatva.

— Igen, mind a a nyolcvannégy, ami ezen a polcon van.

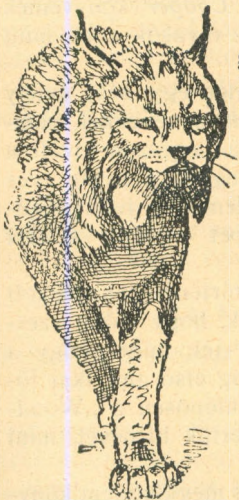
Most látom, hogy az egész polc sűrűn tömve van bőrkötésű könyvekkel.

Ezekből merítette a „Woodcraft and Indian Lore“ (Nomádság és indiánság), a „Two little Savages“ (Két kis vadóc), a „Life His-

való fogékonyság. Lenn: A test szépsége.

Az indián vadász útja. Középen: A Nagy Szellem jelképe. Jobb-felé: A vitézség szelleme. Fenn: A szeretet szolgálat. Balról: Az igazság iránt

Hiúz. Ernest Thompson Seton rajza.

To Dr. Hermann - Temes
with best wishes
Ernest Seton

3rd Dec
Hunting moon
1928

E. Th. Seton dedikációja. Szövege: „Dr. Hermann — Temesinek a legjobb kívánságokkal. E. Th. Seton. Szept. 3-án, 1928 vadászhat hónapjában.“

toires“ (Élet történetek), a „Wid Animals I have Known (Ismerős vadállatok) anyagát. Csupa olyan könyv, amely évenként 20—30.000-es új kiadásokban jelenik meg és minden amerikai fiú lelkesedik érte.

A rajzai különösen szellemesek. Mutatóba közöljük egy hiúz rajzát, amint nesztelen lépéssel, élesen figyelve lép.

Amikor egy nagyszerű est után másnap búcsúzó, könyvet ad ajándékba és ellátja ajánlásával és autogram-jával, amelynek része az a lábnyom is, amelyet minden aláírásánál ott látni.

De én is megajándékoztam ám! Szeretettel símogatta az árvalányhaj csokrot, amit hoztam, feltette a cserkész-jelvényt és meghatottan mondta, amikor a piros-fehérvörös zászlót átadtam:

— Uram, megbecsülöm és megőrzöm e lobogót, disz-

üléseinket fogja ékesíteni. — Végezetül azt kérdem, mit üzen a magyar fiúknak.

— Azt üzenem nekim, ami nekem életfeladatom és eddig nem tértem el tőle:

Mert ismertem a szomjúság kínját,
Kutat ástam, hogy vizét mások igyák.

Ha pedig azt kérdik tőlem, hogy cserkészek legyenek-e vagy indián vadászok, azt üzenem, hogy a dicsőséges hun-magyar múlt hagyományaira építsék fel nemzeti ifjúsági munkájukat és ennek a programját éljék akár-melyik néven. Ami jó itt, az indiánalap, az nem jó más népnél. Legyen olyan mozgalmuk, amelyikből mint jó magyarok kerülnek ki. Ezt üzenem! Hát ezt az üzenetet igazán hálával köszöntem meg.

Temesi Győző.

AZ ÉPÍTŐ CSERKÉSZ.

Ami szűk lett, — lebontom s építek.
Szenvedélyem a tett, az alkotás.
A szűk falak közt bénul az erő,
Szárnyát a lélek nem csaphatja szét,
Hogy szárnyalása szép, szabad legyen
A kéken ringó tiszta végtelenbe.

A szűk fal kriptá: életet bezáró,
Mely lassítja a vér vig lüktetését,
A szív malmának élő-rithmusát.

E zsugorodott szűk világ kevés
A messzenéző alkotó erőnek,
Lerontok mindent, ami akadály.
A mult előttem szent, — de csak talaj,
Melyből a szép jövőt kitermelem.
Lebontom azt, mi árnyékot borít
A bimbó édes, titkos mosolyára;
Utjában áll a kigyózó gyökérnek;
A tavasz lágy szellőjét megtöri;
A forrás vizét sziklába szorítja,
Megállítja a gyors patak futását;
Elnémítja a csacska madarat;
Ködöt borít a nevető mezőre.

Lebontok mindent, mindent, ami szűk
S építek újat: szép, szabad világot:
Friss erők fészket, dalok otthonát.
Építek otthont, lelkek pihenőjét,
Szikrázó elmék szabad műhelyét;

Egymásnak örvendő szívek tanyáját,
Ahol a boldog szeretet hevíti
A közös célok ifjú katonáit.
Itt szőjük majd a jövő terveit:
S egymás szívetől kapunk ihletet
A nagy munkához: életrendezéshez.

Vágyaink fészke lesz e ház: belőle
Istent ostromló vágyaink kiszállnak.
És testet gyúr az akarat keze
Szent terveinknek, ifjú álmainknak.

Építő cserkész: — ez az én nevem!
Hazát építek erős-önmagamban
És mennyországot építek. Karom
S szívem nem nyugszik: láz emészti őket,
Az alkotás szent láza, mely feszül,
Teret keres az érvényesüléshez;
Robbant és rombol, hogyha megköti
Munkájában az ártó akadály.
— Hazát építek, — a régi helyén
Ujat, erőset, szépet, boldogot.
Az ősi bűnök sárkányát kiirtom,
Levágom mérget-ontó száz fejét.
Magyar erények kertje lesz ez ország,
Erők magjából tölgyet érlelő:
Erős magyarok nagy s gazdag hazája!
— S az Isten szeme reánk mosolyog.

Radványi Kálmán.

EZERMESTER.

Csont-nyakkendőgyűrű.

A csontból készült nyakkendőgyűrű igen szép és tartós, de türelem kell a csinálásához, mert a mi házi eszközeinkkel nehezen lehet a csontot megmunkálni.

Szerzünk valahonnan egy darab „velőcsontot“, lehetőleg olyat, amelyiknek egyik fele szabályos kör, vagy ellipszis alakú. A benne levő lyuk legnagyobb átmérője 2—2.5 cm legyen. Ezt a csontot jól kifőzzük s mikor már minden hús és in-féle lefőtt róla, egészen tisztára és szárazra törüljük és engedjük kihűlni.

Ezután 4-es pengéjű lombfűrészszel olyan karikát vágunk le belőle, amelyiknek egyik fele szélesedik (1. ábra). Ez a kivágás lassú munka, mert hisz a csont sokkal keményebb a fánál s ezért tanácsos is a fűrész pengéjét fűrészelés közben gyakran becsírozni.

Ha készen van a karika, vastagabb felére rárajzoljuk a liliomot és azokat a részeket, amelyeket a 2. ábrán teljes vonallal jelöltem, szintén lombfűrészszel kifűrészelve. Ezután jön a munka java. Erős pengéjű, éles késsel a pontozott vonalak men-

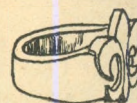
tén lefaragjuk a csontot úgy, hogy maga a liliom mintegy kiemelkedjék az alapból. Ehez kell igazán türelem s aki ezt kézelvágás nélkül megússza, az elhiheti magáról, hogy ügyeskező cserkész (3. ábra). Magába a liliomba két vonalat véssünk be,

1. ábra.

2. ábra.

3. ábra.

ami a liliom három levelét elválasztja és ezzel hozzáláthatunk a kész gyűrű kicsinítéséhez.

A karikát reszelővel lereszeljük úgy, hogy átmetszete ellipszis alak legyen, a jelvényel ellentétes oldalon belekarcoljuk a monogramunkat, magának a liliomnak leveleit is lekerekítjük, kigömbölyítjük s hogy a reszelések nyoma is eltűnjön, egy drb. üvegcsereppel minden részét átsimítjuk. Ezzel készen is van.

ÉHEZÜNK!

Mind jobban közelednek azok a napok, amikor beköszönt a fagy, megkezdődik a havazás s ezzel együtt sok cserkész számára elérkezik a téli örömök ideje. Csakhogy nem mindenki szemében jelent ám a tél élvezetet, sok szegény embernek keserves gond bíz' az. Hát még a védtelen kis madaraknak! Amíg csak száraz hideg van, még megélnék valahogyan, felruházta őket a bölcs Természet jó melegen. Jön azonban az ólmos eső, a fagyos szél s a zúzmara és a hó betakarja a mezőt, elzár a fákon minden kis repedést, ahol a kártévő rovárság meghúzódik s akkor aztán szomorúan állapítja meg a hiába kutató *bábacinke*:

„Nincs, nincs, itt sincs“.

Ez pedig nagy veszedelem, a mi falánk kis segítő-társainknak, mert pl. némelyik cinegének naponta nagyobb súlyú rovarra, petére, lárvára, hernyóra van szüksége, mint *saját testének a fele súlya*. S ha nem jut hozzá, bizony néhány óra alatt is éhen vész szegényke. — Az éhség folytán elgyöngült madárkák tömegesen esnek áldozatul amúgy is nagyszámú ellenségeiknek is. S ez aztán ugyancsak nagy baj — az embernek. Nemcsak azért, mert folytonosan kevesebb lesz az a szívét-lelket üdítő élvezet, amit e bájos teremtmények szépsége, kedvessége, érdekessége, művészete és értelmessége szerez az őket megértőnek, hanem azért is, mert kellően meg sem becsülhető hasznót hajtanak az embernek. Hiszen ők fáradhatatlanul pusztítják épen azokat a férgeket, rovarokat, hernyókat, lepkéket, petéket, pajorokat, álcákat, molyokat, csigákat stb. amelyekkel szemben az ember az életet adó hasznos növények védelme során bizony nem sokra megy. S ebben a nagy küzdelemben jönnek segítségünkre a hasznos madarak, — még pedig nem is hinnők, milyen hathatósan nagy jelentőségű ez a munkájuk első szeren e madárkák hihetetlen falánksága folytán. Megfigyelések alapján kiszámították, hogy *egyetlen cinege 3—6,5 millió rovat emészt el egy év alatt!* S még hozzá rendkívül szaporák is. *Egy-egy költés 9—16 fióka* s nem is egyszer költenek évente. Figyeljétek csak meg, hányszor visz eleséget az anyamadár telhetetlen kis cselédjeinek; gyönyörűség az!

S mégis, bármennyire *rászorul* is a hasznos madár a védelemre, bármennyire *megérdemli* is a pártfogást, nagyobb ellensége mégis csak az oktalan ember.

Nekünk, cserkészeknek, azonban mást parancsol nemcsak az állam büntetőtörvénye, hanem jó érzésünk, meg a cserkésztörvény is. — *November* az ideje annak, hogy hozzáálljunk a tennivalóhoz. Nem sokat kíván tőlünk a madárvédelem, de azt a keveset minden valamirevaló csapatnak *hazafias kötelessége és érdeke* is megtenni, mert ezzel a *több és jobb termelést* mozdítja előre, hiszen az istenáldotta magyar földnek sokkal többet és különbet kellene hoznia. Aki pedig szeretettel foglalkozik ezzel a feladattal, annak számára szerez egész esztendőre szóló lelketnemesítő, kedves elfoglaltságot, szórakozást.

Mit kell hát tennünk?

Vannak *évszakokhoz kötött* teendők, amelyekről a Magyar Cserkészbizottság rendszeresen kívánunk megemlékezni, — s vannak *állandó jellegű* tennivalók is. Ilyen nemcsak a madarak *nem bántása*, hanem *bántani nem engedése*, ellenségükkel szemben való *védelme* és biztosítása. *Ismeretterjesztéssel, felvilágosítással, jó szóval*, de ha kell, a törvényben biztosított *fenyítőeszközökkel* is segítségükre kell sietnünk a rossz emberekkel, különösen pedig a *vásott gyerekekkel* szemben. Állati ellenségeik ellenében pedig, amelyek közt legveszedelmesebb: a *macska* és a *veréb*,

kiméretlenül fel kell vennünk a küzdelmet, ahol csak alkalom nyílik rá.

A cserkészcsapatok *legsürgősebb* madárvédelmi feladata a *téli etetés* megszervezése.

Hol etessünk?

A csapatotthon, *iskola udvara, kertje*, a fővárosi és a *vidéki cserkészingatlanok*, de a *családi kertek*, az erdők szélé, szőlők, gyümölcsösök, fasorok, parkok is alkalmasak etetés kihelyezésére.

Természetesen első feltétel, hogy a kiszemelt hely olyan legyen, ahol a madarak egyáltalán *meg szoktak fordulni*. Legyen a hely északról és szél ellen védett, *fás*, de azért világos és nyílt, de csendes, hogy a madarak oda merjenek menni, észre is vehessék a kitett eleséget s biztonságban érezzék magukat azáltal, hogy egy kis kilátásuk is van a környezetükre. Legyen mellette *sűrű bokor, vagy fenyőcsoport, rözse-, venyige- vagy farakás*, ahol veszedelem esetén meg a hideg elől megbújhatnak. Az ilyenek aljában mindig hagyjuk meg a *zörgő falevelet*, amely biztonságot nyújt a madaraknak. — Nagyon jók a *folyó víz* közelében fekvő *kis tisztások*. — Sok élvezetet szerezhetünk magunknak, ha az etetőt olyan helyre állítjuk, ahol a sürgő-forgó madárságra — pl. az ablakon keresztül — ráláthatunk. — *Védett* (de nem üveges), kertre néző *verandákon, lugasokon, pajtákban* stb. is felállíthatunk *etetőasztalt*, ha a környezet megfelelő.

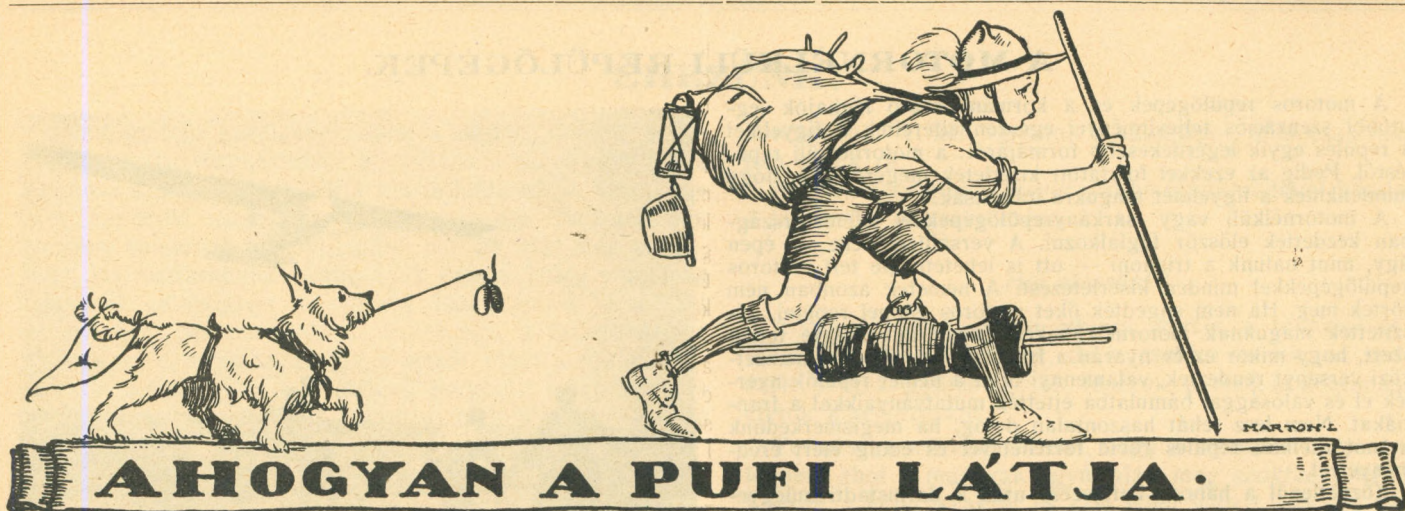
Mivel etessünk?

A hideg ellensúlyozására adjunk a madaraknak *hőfejesztő*, zsíros táplálékot. Mindig ügyeljünk arra, hogy *romlandó* anyagot (kenyér, főtt burgonya stb.) ne kapjanak.

1. A *cinegék, királykák, ökörszem, csúszka, fakúszó, harkályok* számára legalkalmasabb eledel az olvasztott *birka-*, vagy *marha-faggyúba* kevert *olajos magvak* (*napraforgó-, tök-, dió, kendermag, mák, szárított bodzabogyó, zsemlyemorzsa, húsvagdalcák, hangyatojás* stb.) Az így nyert keverékből (madárkalács) kihülés és megkeményedés után félökölnyi darabokat törünk le és tesszük az etető *asztalkájára*; a bizalmasanabb madarak (harkályok, őszapó, királykák) számára pedig még folyékony állapotban öntjük a keveréket letört *fenyő-ágacs-kákra*, dudvák bugáira, hogy ezekre az „*etetőfácskákra*“ fagyjon rá. A faggyú így nemcsak meleget ad, hanem a széthullástól és a megromlástól is megóvjá a táplálékot. — Nagyon hálásak a cinegék a kisebb darabokra vágott *szalonnáért, hájért, zsiradékért, szalonnabőrkéért* is, amelyek hosszabb, *fonálra függesztve* akasztunk ki számukra, hogy a náluknál ügyetlenebb verebek hozzá ne férjenek. — Ugyancsak a verebek tolokodása ellen szolgál a cinegék által nagyon kedvelt *napraforgó- és tökmaggal* való etetés is. Ezeket ugyanis a veréb nem szereti.

2. A *magevő hasznos madarak*: pintyek, zsezsék, kenderikék, csíz, tengelice, sármányok, pacsirták részére jó bármiféle, földreszórt *gabona- és egyéb maghulladék*, egy kis *szénatörek* a benne lévő sok *fűmagért*, egy kis rosta-alja (*ocsú*), *köles-, cirok-, kendermag* stb.

A HOGYAN A PUFI LÁTJA.

Leleplezi: Szektor.

(Pufi második levele.)

Kedves Nyafi kutyipajtásom!

Mielőtt ezt a levelemet olvasni kezdenéd, tégy nekem egy szívességet. Az emberek is szoktak egymásnak szívességet tenni és aztán megfizettetik a másikkal a szívességüket, de te ne fizetted meg velem, mert te nem vagy ember, hanem kutyus vagy és a kutyusok jobbak, mint az emberek. És én úgy se fizetném meg neked a szívességedet és ha nagyon követelnéd, hát úgy megugatnálak, hogy csak no! — A szívesség az, hogy jól rázd meg a fehér cicátok bundáját, mert én a táborból nem mehetek ezért haza, a cica pedig nem jön ide az én kedvemért. Azért rázd meg, mert a múlt éjszaka vele álmodtam és rögtön tudtam, hogy baj lesz belőle, mert kis kutyának cicával álmodni szerencsétlenséget jelent. És lett is baj belőle, mert amikor ma délelőtt besétáltam az élelmiszersátorba hogy megnézzem, rendben van-e minden, hát az a kajla Matyi, a kukta, nagyon hamar utánam jött, úgy, hogy sem elbujni, sem a vadászkolbászt gyorsan lenyelni nem volt időm és akkor a kajla felkapott egy nagy főzőkanalat és azzal oly neveletlenül viselkedett, hogy én szerettem volna a föld alá süllyedni és még egy kis egérlyukba is bebújtam volna, de éppen ott nem volt a közelben egérlyuk. A cserkészeknek van egy törvényük, hogy a cserkész szereti az állatokat, de a kajla Matyi meg fog bukni törvénytárból, mert nem szeretett engem és a főzőkanáltól még most is fáj minden porcikám. Mindenre a fehér cica az oka, mert ha nem álmodtam volna vele, akkor a Matyi később jött volna be az élelmiszersátorba és nekem nem fájna az oldalam.

Most pedig folytatom a táborba utazásunk elmesélését, mert azt megígértem neked és jellemes kutyus mindig megtartja azt, amit ígért. Én pedig jellemes kutyus vagyok.

Ott hagytam el, hogy az inasgyerek számfületeket mutogatott és a villamos bekanyarodott a melléktucába. Villamoson utazni nagyon rossz. Azért rossz, mert a villamoson emberek is utaznak és az embereknek a lábukon nincsen szemük s azért mindig oda lépnek, ahová nem kellene és ahol semmi keresni valójuk sincsen. Nem győztem a farkincámat kapkodni előlük és még nekik állt följebb: egyre pöröltek a Sanyival, hogy kutyája útban van. Pedig én a sarokban voltam, de ha a villamos egyet lódult, akkor az emberek mind egymásra dőltek és együtt mind a sarokba dőltek és a villamos azt képzelte, hogy ő hajó viharos tengeren és minden harmadik levegő-szippantásra a sarokba lódította az embereket. Így aztán nagyon sok pörlekedésünk akadt. Az utasok velem pöröltek, Sanyi az utasokkal, engem védelmezvén, Bandi pedig a kalauzzal,

aki úgy látszik nem lehet cserkész, mert nem fért a fejébe, hogy ilyen hátizsák is van a világon és hogy azt pont éppen az ő villamosán kell vinni. Azt mondta, máskor majd építtet egy külön villamost a Sanyi hátizsákjának; Bandi erre azt mondta, hogy ő is építtet egy villamost, de ott a kalauznak a kocsi után kell majd szaladnia. Már azt hittem, hogy rögtön hozzá is kezdenek a villamosok építéséhez, de akkor a kalauz észrevett egy mezitlábás kis fiút, akinek az orvos úgy látszik friss levegőt rendelt, mert a villamos lépcsőjén utazott és semmiféle hívogatóra nem akart feljebb jönni, sőt amikor a kalauz segíteni akart neki, hát leugrott, és erre a kalauz megfedkezett a hátizsákról és egészen az utunk végéig a kis fiút és a világ összes kis fiút szidalmazta.

Végre megérkeztünk ahhoz a nagy házhoz, ahol a vonatok laknak (valami Keleti pályaudvarnak hívják) és le szálltunk. Bandi nagyon szívélyes búcsút vett a kalauztól; még messziről is barátságosan kiabáltak egymásnak és a legutolsó, amit tőle hallottam, a Bandi nagypapájával kapcsolatban valami igen szépen elgondolt jókívánság volt. Nem tudtam pontosan megjegyezni, mert akkor már egész csomó lármázó fiú vett körül bennünket és nagy riadalommal cipeltek be a vonatok házába. Tudtam, hogy most a parancsnok úr elé fogunk kerülni és meg akartam állni, hogy gyorsan lenyalogassam a szőrömet, de nem lehetett. A fiúk siettek és a szíj azt mondta, hogy én is siessek velük. Hát siettem.

A parancsnok úr a vonatok házában a nagy szobájában várt bennünket, ahol hosszú utcák voltak kerek házakból és a házak ablakain emberek néztek kifelé és kiabáltak. Itt mindenki kiabál. Sok ember cukrot árul és sok ember újságot és sok ember cigarettát és ez mind nagy hangon kiabálja, hogy ő mit árul. Azután sapkás emberek futnak nagy táskákkal és csomagokkal és valami számokat kiabálnak; aztán jönnek más emberek, akiké a táská meg a csomag és keresik a sapkás embereket és ők is számokat kiabálnak; de ha ők a vonat végén vannak, akkor a sapkás ember elől a vasparipánál ordít; és mire ők előre mennek, a sapkás ember a másik oldalon hátra loholt és ott ordít tovább. Nagyon izgalmas az ilyen fogócska; és amikor végre véletlenül egymásba ütköznek, akkor meg azért kiabálnak egymásra, hogy miért nem találkoztak előbb. Aztán gyerekek keresik a mamájukat és mamák a gyerekeiket; egy néni sikít, hogy: Jaj a retikülöm! — és sokáig tart, míg megmagyarázzák neki, hogy hiszen ott lóg a karján; — és közben a szobában álló vasparipák egyre zúgolódnak, hogy Ph! Ph! meg hogy Ssssss! . . . Az ember majd megsiketül belé.

A cserkészek kocsija a legutolsó volt; a kerek házak

utcájának a sarokháza. Ott is nagy láрма volt, mert sok cserkész állt ott meg sok másik fiú meg sok mama és papa és mindenki egyszerre beszélt mindenkinek és senki sem értette, hogy mit mond a másik. A mamák azt mondták a fiúknak: „Jancsi, éjjel a sál a nyakadon legyen!” — meg: „Ha eső esik, menj be a sátorba, nehogy megázzál!” — meg sok ilyesfélét, amiket a fiúk rögtön el is felejtettek. De épen az olyan kedves a mamuskáknál, hogy amit a szívük súg, azt akkor is megmondják, ha tudják, hogy a fiúk úgylis el fogják felejtetni.

A nagy lármában és kavardásban csak egy ember nem sietett és nem lármázott: egy szép magas bácsi, aki a közepén állt és nagyon nyugodtan beszélgetett mindenkivel. Fiúk futottak hozzá és tisztelegve jelentettek neki, aztán könnyes szemű mamuskák szorongatták a kezét és ő mindig mosolygott és nagyon csendesen szólt mindenkinek: más nem is hallotta, csak az, akinek szólt, de látta rajtuk, hogy annak a pár csendes szónak jobban örülnek, mint az összes többi nagy lármának együttvéve. Rögtön tudtam, hogy ez a bácsi a parancsnok úr. És jól tudtam, mert a fiúk minket is odacipeltek és Bandi tisztelgett és azt mondta: „Parancsnok úrnak szeretettel jelentem, meghoztam a Sanyit meg a Pufit.” A parancsnok úr ránk nézett és olyan szép volt a szeme, hogy szerettem volna megnyalni a kezét. De Sanyi mást is láthatott a szemében, mert lenézett a földre és az arca nagyon piros volt, amikor azt mondta! „Bocsánatot kérek az elkésesémért.” Parancsnok úr erre olyan csendesen, hogy csak mi ketten hallottuk, azt mondta: „Sanyi fiam, én nagyon szégyenlem magamat, hogy egy cserkészem elkészt.” — Aztán rögtön egy mamuskához fordult és mosolyogva beszélgetett vele. Sanyi pedig vérvörös arccal mászott fel a kerekés házba, lerakta a hátizsákját és olyan csendesen ült le egy sarokba! Ilyen jónak még sohasem láttam a kis gazdámat és meg is ijedtem, hogy talán beteg; de aztán láttam, hogy csak szégyenkezik és erre egy kis körsétára indultam a kerekés házban.

Szép nagy ház volt három nagy szobával és a szobákban sok pad volt. A padok fölött emeletéken szép rendben hátizsákok álltak; lent a földön rudak meg csomagok meg ládák meg zsákok és egyik-másiknak olyan jó szaga volt, hogy egészen kezdtem kedvet kapni a cserkészkedéshez. Az egyik nagy zsákból például egészen határozottan füstölt kolbászszag áramlott kifelé.

Nem vizsgálódhattam kedvemre, mert egyszerre kint valaki vékony hangú sípon egy hosszút füttyült úgy, hogy: triririri!... és aztán más vékony sípok is kezdtek szólni és valaki azt kiáltotta: Beszállni! Aztán hallottam a parancsnok úr hangját: a hirtelen támadt nagy csendben egész csendben mondott valamit és erre, mint a megriasztott cicák, úgy másztak fel a fiúk mind egyszerre a kerekés házba; egyenesen az ablakhoz szaladtak és kitétek rajta a fejüket.

Utolsónak felszállt maga a parancsnok úr is és akkor már hallottam, hogy alattam a kerekek beszélgetni kezdenek úgy, hogy tram-tta, tram-tta... és az ablak mellett álló nagy lámpaoszlop lassan megindult visszafelé. — Erről tudtam, hogy a vonatunk elindult.

Szerettem volna látni az indulást, de nem láttam semmi mást, mint a fiúk bakkancsait és ezért felugrottam az egyik padra, de akkor sem láttam semmit, mert minden ablak tele volt gyerekfejekkel és mind kitétek a karjukat is és nagyon hadonásztak vele. Így nekem az indulásból csak két emlékem maradt: egyik a szívemben, a másik a fülemben és az idegimben.

A szívemben egy hang maradt: egyik mamuskának a hangja, amely gyorsabban szállt, mint a vonat és bejött az ablakon és azt mondta: „Jancsi, éjjel a sál a nyakadon

legyen!” — Tudod, azt senki a világon nem merné megcsinálni, hogy mikor körülötte olyan sok ember áll és in-teget a vonat után, akkor utána kiabáljon a fiúnak, hogy a sált tegye éjjel a nyakára. Csak a mamuska meri, mert ha a mamuskának a szíve súg valamit, azt akkor is meg meri mondani, ha ezer ember hallja. Ránéztem a Jancsira: könnyes volt a szeme, tehát ő is megérezte, hogy a hanggal együtt az édesanyja szeretete kíséri az induló vonatot. És úgy szerettem volna megnyalni a jó mamuskának a kezét!

A másik emlék pedig egy recsegő trombitának a hangja, amelyet az a borzashajú Palkó bömböltetett meg tele tődövel, valami fra-ra-ra-rá-t fújva rajta, de olyan recsegősen és olyan bolond erősen, hogy ijedtemben mind a négy lábammal egyszerre ugrottam a levegőbe és le is poty-tyantam a padról, mint egy zsák. Nem értem, hogy tudnak a cserkészek trombitát rivalogtatni olyankor, mikor könnyesszemű mamuskák kiáltják utánuk az utolsó jó tanácsukat!...

Engem a trombita hangja mindig nagyon szomorúvá tesz. Most is leültem a vonat padlójára és elkezdtem éne-

■ Pamacs cserkészjelvényt akart festeni a homlokomra.

kelni a kutyák „nagy kesergőjét“, amelyet csak különöser nagy szomorúság idején szabad énekelnünk, tudod, amelyik úgy kezdődik, hogy vau-huhuu-uuuuu!... Igazán szívből énekeltem; kutyaszívem minden bánatos érzését belevittem a dalomba. És képzeld a hatást! Azok a sakál-szívű cserkészek egymás után visszahúzták a fejüket az ablakból, körülálltak engem és úgy nevettek, hogy rengett tőle a kocsi. Minél több keserűség zengett a dalomban, annál jobban kacagtak a fiúk. A trombita recsegett, én daloltam, ők pedig kacagtak és fogták az oldalukat, hogy jobban tudjanak kacagni. Ránéztem a parancsnok úrra és képzeld — ily csalódás! — ő is a fiúkkal kacagott, sőt amikor végre az a gyalázatos trombita elhallgatott és én befejeztem a nagy kesergőt, azt mondta Palkónak: „Látod, Palkó, Pufi a vonításával őszinte kritikáját adta a te zeneművészetednek.”

Ennyi meg nem értést már nem bír el a kutyaszív. Fülelem, farkam leeresztve el akartam sompolyogni egy pad alá, de a fiúk nem engedtek: Matyi, az a kajla, felkapott a földről, ölébe vett, a többiek pedig körém gyűltek és megkezdődött az ismerkedés. Jankó, a csapat festőművésze, akit a többiek csak Pamacsnak hívnak, mindjárt cserkészjelvényt akart festeni a homlokomra, hogy igazi cserkészkutya legyek; egy másik a farkamra kötötte a sipsinórtját és nagyon tetszett neki, amikor körbe forogva kergettem a sípot, de az a nyomorult mindig tovább moz-

gott, úgy, hogy nem tudtam megfogni; Náci pedig, a szakács, egy darab szalonnát tartott az orrom elé és amikor feléje kaptam, elrántotta a kezét, úgy, hogy csak levegőt szippantottam a szalonna helyett. Ez a Náci az, tudod, aki olyan kövér, hogy mikor egyszer játékból háromszor körülfutottam, harmadszorra a nyelvem lógott már a fátárságtól. Ilyen hosszú útra többé nem is vállalkozom.

Sok minden gonosz terv lehetett még a fiúk fejében velem szemben, mert a huncutság ott nevetett mindegyiknek a szemében, — te, olyan szép az, amikor egy kis fiú szemében kacag a huncutság! — de akkor a parancsnok úr csendes szóval magához hívta a fiúkat és pillanat alatt mind körülötte voltak; engem pedig a kajla Matyi gyorsan feltett az emeletre, ahol a sok hátizsák volt és aztán ő is a parancsnok úrhoz futott. Én pedig nagy óvatosan körülmáskáltam az emeletet és jó buvóhelyet kerestem magamnak, de nagyon kellett vigyáznom, mert a rohanó vonat majdnem olyan rosszindulatú, mint a pesti villamos: egyre ringat, ráz, lök és az ember, vagyis a kutyas úgy érzi, hogy semmi sem olyan könnyű, mint a hátizsákok közül lepottyanni a földre. Végre találtam egy nagyon jó kis helyet fent a parancsnok úr feje fölött és ott karikába gömbölyödve csendesen figyeltem az alattam folyó beszélgetést.

A parancsnok úr a táborról mesélt a fiúknak: hogy hogyan fogják elfoglalni azt a földet. (Nem tudom, kitől kell elfoglalni, mert ezt a részét nem jól értettem, de tudom, hogy honfoglalásról meg valami alapításról volt szó; úgy látszik csatázni fogunk valami ellenséggel. No, akkor én majd az ellenség kutyáját fogom megharapni és elkergetni) és hogyan fognak ott valamit építeni. A fiúknak nagyon csillogott a szemük, de én elhatároztam, hogy, ha építeni is fognak, akkor én majd egy bokor tövéből fogom őrizni őket, mert nem szeretném, ha valami buta téglá a fejemre pottyanna. A táborépítést legszebb a bokor aljából figyelni, mert ott árnyék is van. Ezt a kövér Kornél magyarázta titkon egyik buksi társának ott a másik padon; azt mondta, hogy ő mindig egy árnyas helyről lesi a tábor felépítését és amikor minden kész, akkor előjön és úgy lármáz, mintha mindent ő épített volna. A buksi azt mondta, hogy majd ő is mellé bujik, de Kornél kijelentette, hogy nem adja a bokrárt és ezen majdnem összevessztek. Azt hiszem, a Kornél nem is igazi cserkész és ha majd igazán elbukik egy bokor mögé, míg a többiek építenek, én oda fogok menni és addig ugatok, míg a többiek észre nem vesznek. Mert jelfemes kutyas kiugatja a lusta cserkészt a bokorból. És én jellemes kutyas vagyok.

Sokáig beszélgetett a parancsnok úr a fiúkkal és én félálomban hallottam, hogy közben a Bandi elmesélte, hogy reggel a villamoson hogyan zsörtölődtek a kalauzal; de megjárta, mert a parancsnok úr megcsóválta a

fejét és azt mondta: „Te Bandi, mondd csak el az udvariasság törvényét!” Bandi erre nagyon piros lett és mondott valamit, amiben az volt benne, hogy aki cserkész, az mindenkivel gyengéd és udvarias és akkor a parancsnok úr csak azt kérdezte csendesen: „És te megtartottad ma ezt a törvényt?” Erre Bandi arca még pirosabb lett és egészen úgy nézett, mint a Sanyi, mikor az indulásnál lekésett és a parancsnok úr szolt neki. Én nem szeretném, ha a parancsnok úr nekem is mondana valamit olyan borzasztó csendesen. Azt hiszem, az nagyon rossz lehet. Mintha megverne a halk szavával.

Többet aztán nem is hallottam, mert elaludtam és mikor megint felébredtem, a fiúk már szanaszét ültek meg heverésztek és ahányan voltak, annyiféle énekeltek. Megint eszembe jutott a nagy kesergő, de féltem, hogy kinevetnek és azért hallgattam; de később kellett kiabálnom, mert a szakács előhozott egy nagy kosarat és tíz órait osztott a fiúknak és én tudom, hogy ilyenkor egy cserkésznek sem szabad hiányoznia. Lejönni az emelet tartóról nem tudtam, ezért nagyon kétségbeesetten kezdtem ugatni, de a vonat olyan lármát csapott, hogy eleinte nem is hallották meg és amikor meghallották, mind oda jöttek és nagyon nevettek és feldobáltak nekem uzsonnát, de mindig máshova dobták, úgy, hogy rengeteget kellett ugrálnom ide-oda és mire vége lett az evésnek, a sok ugrálásban egészen megéheztem. Próbáltam ezt megmagyarázni a fiúknak, de az emberfiókák nagyon műveletlenek, nem értik a kutya-nyelvet és nem is hoztak nekem ennivalót. Ebből is láthatod, hogy nem érdemes cserkész-táborba menni.

Sok minden történt még az úton, de azokat majd otthon előszóval elugatom neked. Hogy hogyan húzták le és páholták el Kornélt a fiúk, mert kijelentette, hogy ő egyszer sem fog csajkát mosogatni (a buta: minek mondja ezt meg előre! Az ilyet egyszerűen meg kell csinálni és nem szólni róla senkinek), — hogyan vitte el a szél a Sanyi uj kalapját, amikor kinézett az ablakon; hogyan folyt ki a lekvár és ömlött rá mindenre; hogy hogyan maradt le valami nagy állomáson a kajla Matyi a vonatról, mert leugrott levelezőlapot vásárolni és amikor mi elmentünk, még mindig vásárolt; meg hogy milyen izgatott pakkolás lett az egész kocsiban, amikor a parancsnok úr azt mondta: „Fiúk, a következő állomáson kiszállunk!” — És a legközelebbi levelemben el fogom mesélni a táborépítést, mert az is borzasztó.

Nyalom a pofácskádat cserkészkutyaüdvözléssel.

Pufi tábori kutya.

PÁLYÁZAT.

A legutolsó cserkészjáték alkalmával a déli seregeknek egy 30 főből álló kiváló csapata szörnyen elvérzett.

Az eset így történt: Jelentették, hogy az úgynevezett „kőbányát” (amely tulajdonképpen egy nagy gödör volt) mintegy 20 északi védi csupán. Erre a déliekből 30 válogatott cserkész felkerekedett azzal a biztos kilátással, hogy a 20 főnyi védő különítményt lehengereli.

Elindulás előtt kapott a parancsnok egy érhetetlen levelet a kőbánya körül ólálkodó kémről, oda is adta a 30 támadó vezérének. Ez azonban nem tudván megfejteni a titkos írást, rá se hederített, hanem indította a csapatot. Veszére tette. Mert mikor a kőbányát rohammal be akarta venni, egyszerre óriási

tülerővel találta magát szembe, amely csapatát teljesen megsemmisítette.

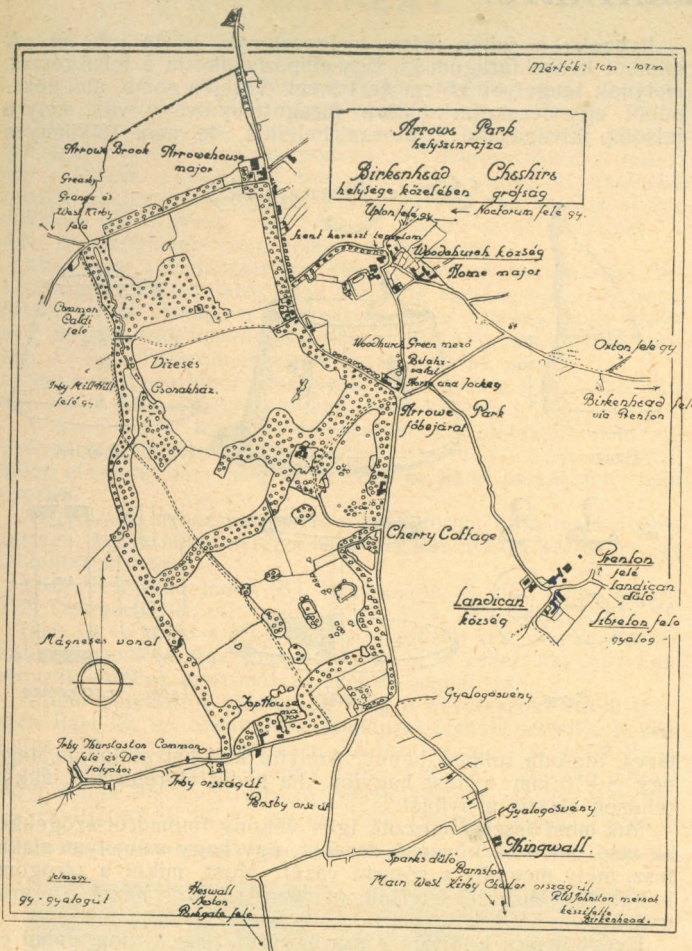
Persze lefűvés után szidták a kémeket, akik hamis jelentést adtak. Ezek viszont azzal védekeztek, hogy a megbeszéltek szerinti titkos jelentésben mindent pontosan megírtak. A titkos levél szövege betűről-betűre ez volt:

viza a dörrejtár livan leg láb venfő öta nak kokta tett bengő tokgyá

Fejtsétek meg e titkos levelet s állapítsátok meg, hogy ki volt a felületes: a kém, vagy a támadók vezetője?

Beküldési határidő dec. 5. I. díj: 6 P. II. díj: 4 P. III. díj: 2 P. Vagy ennek megfelelő könyv.

ANGLIAI JAMBOREE.

Az angliai jamboree helyszínének pontos térképe.

A hazatérés tervezete három lehetőséget enged meg. Az egész tábor 2—3 napot Londonban tölt. Azután az egyik a közbelső leszállás nélkül való hazatérés, a másik Párisban egy franciaországi néhány napos tartózkodásra való leszállás, a harmadik esetleg egy néhány napos svájci, olaszországi és ausztriai tartózkodásra való elválás, vagy egyéb kívánalmak szerint alakul. A november 15-ig történő jelentkezés célja egyedül a tájékozódás. A végleges és egyszerű kötelező jelentkezés időpontja O. I. B. döntés szerint 1929. február 1. Eddig az időpontig előreláthatóan 50 P-t kell mindenkinek befizetnie, végleges jelentkezésével egyidejűleg.

Ne higgyünk szállongó híreknek! A létszám változatlan a közölt 400 körül jár. A költség 300 P körül van. Ugy kell készülnünk, hogy *mindent a magunk erejéből* tudjunk megoldani. Ne adjunk hitelt tehát sem a túlzó, sem a kicsinyhitű híreszteléseknek!

A jamboree bizottságai a következőképen alakultak meg: (O. I. B. döntés, okt. 30-ról.)

1. Központi bizottság: Elnöke a jamboree vezetője, helyettese *dr. Molnár Frigyes*.
2. Külügyi bizottság: Elnöke *dr. Szukováthy Imre*, előadó: *dr. Molnár Frigyes*.
3. Bemutató-csapat bizottság: Elnöke *Faragó Ede*, előadó: *Sztrilich Pál*, aki egyúttal a bemutató-csapat parancsnoka.
4. Felszerelési bizottság: Elnöke *Ulbrich Hugó*, előadó: *dr. Achtzehner József*.
5. Felvételi bizottság: Elnök *Witz Béla*.
6. Gazdasági bizottság: Elnök *dr. Papp Antal*, előadó: *dr. Major Dezső*, helyettese *Kösch Béla*.
7. Propaganda bizottság: Elnök *dr. Sik Sándor*, előadó: *Vidovszky Kálmán*.

Jamboree iroda.

Az angliai jamboree vezetősége és összes bizottságai véglegesen megalakultak és híreiket a Magyar Cserkész minden számában közreadja. Ezért tehát *különös nyomatékkal* fehérvjük a figyelmet arra, hogy mindazok a csapatok és egyének, akik a jamboreera el óhajtanak jönni, a megfelelő cikkeket figyelmesen olvassák el és azokat *örizzék meg*. Különösen vonatkozik ez a mult számunkban és a jelen számban közölt térképekre. A figyelmes elolvasás egyrészt azért fontos, hogy *téves nézetek* ne terjedjenek el és más részről, mert *sok munkától megkíméli* a jamboree irodát, a felesleges kérdések szempontjából.

Minthogy jelen számunk megjelenésével az *előzetes* és még nem kötelező jelentkezés terminusa is letelik, az utóbbi hetekben a már közölt adatokra vonatkozólag igen sok kérdezősködés érkezett az irodához. Mégegyszer közzétesszük a jamboree-nak általános keretét és *kérjük* ennek a híradásnak a *megőrzését!* Egyéneknént ily kérdésekre *nem* válaszolhatunk.

Az angliai jamboree Liverpooltól délnyugatra, *Birkenhead* község közelében az *Arrow* parkban lesz. A tábor létszáma 30.000 és a póttáboré 4000. A magyar csapat minden tagjának 1929. július 24-től kb. augusztus 20-ig kell a jamboree parancsnokság rendelkezésére állania. Július 24-étől 2—3 napos próbatáboron szervezzük meg a teljes csapatot és július 27-én indulva, 29-én érkezünk meg. Az út Ausztrián, Svájc és Franciaországon át vezet. A hivatalos megnyitási nap július 30-ika, a táborbontás hivatalos napja augusztus 14-ike. A táborban csakis cserkészruha viselésére jogosultak lakhatnak. Szervezőbizottsági tagok, stb. a táboron kívül kapnak szállást, de valószínűleg csapatukkal étkezhetnek.

SÓ- ÉS PAPRIKATARTÓ.

Jól tudja azt mindenki, hogy a só és puskapor nedvszívó, (hygroskopikus). Tapasztalhattuk, hogy a só nyirkos időben megvonul, összeáll, azután összecsomósodva szárad meg, darabossá téve a sót.

A régiak ezt tapasztalták a puskapornál is, ahol ez igen kellemetlen volt, mert az ilyen puskapor nem robbant.

Azért törekedtek arra, hogy a puskaport olyan edényben tartsák, amelyben a külső levegő nedvességétől megőrizhető. Erre legalkalmasabbnak találták a szaruanyagot, ezért a szarvasmarhák szarvából készítettek puskaporttartót.

Minket nem igen érdekel a puskapor eltartása (ma már töltényeket használ a vadász is, a katona is), azonban igen kellemetlenül érint a só átnedvesedése, mikor kiránduláson szólni akarunk.

Arulnak a boltokban fémből készült só- és paprikatartókat, ezek azonban nem felelnek meg, sőt a nedvesség még a fémtartót is megrozsdásítja, s e rozsdá alig lekaparható rétegben a zárókészülékre rakódik le, sok bosszúságot okozva.

Hogy az összeálló só miatt többé ne bosszankodjatok, a szaruból készült só- és paprikatartó készítmódját írom le úgy, amint én azt erdélyi vadászoktól hallottam és melynek alapján magam is készítettem.

Egy ilyen tartónak lényeges kelléke, hogy jól záródó, lapos alakú, tehát kevés helyet foglaló, erős, szívós legyen, melyből a jól elkülönített sót, paprikát tetszés szerint szórhassuk ételünkre.

A mézáróstól, vagy tímártól kaphatunk egy tülköt. Ha e tülkökben véletlenül még benne volna a szarvcson, akkor azt előbb vízben kifőzzük s a csont könnyen kihúzható belőle.

A tülkök kiválasztásánál ügyeljünk arra, hogy az lehetőleg egyenes szarvnak legyen külső burka. Minél egyenesebb volt a szarv, annál jobb lesz az.

Már most van nekünk egy többé-kevésbé egyenes, üres kúpunk, melynek falvastagsága a csúcsa felé folyton nő.

A tülköt először olyan tájon, ahol átmérője 7 centiméter, aprófogú fűrésszel a kúp magasságára merőleges síkban lefűrészeljük. Ezzel párhuzamosan 5 cm-re a csúcs felé ismét levágjuk.

Igy kapunk egy üres csonka kúp palástot. Alsó körének átmérője 7 cm, felső körének átmérője körülbelül 5,5 cm.

Ez egy felfelé szűkülő gyűrű. Megvizsgáljuk s azt látjuk, hogy nem mindenütt egyenletesen vastag a szaruréteg. Kívülről üvegcsereppel símára csiszoljuk. Belül pedig, ahol néha ki-vastagodott barázdákat is találunk, először félgömbölyű fa, majd fémreszelővel lesimítjuk úgy, hogy vastagsága mindenütt 3–5 mm legyen.

Ez azonban nem ad lapos tárgyat. Evégből készítünk fából egy olyan testet, amelynek alakja hasonlít egy összenyomott lapos csonkakúphoz. Ennek alapját egy 10 cm nagytengelyű és 2 cm kistengelyű, felső alapját pedig 7 cm nagy- és 2 cm kistengelyű ellipszis képezi. E csonka kúp magassága 16–17 cm.

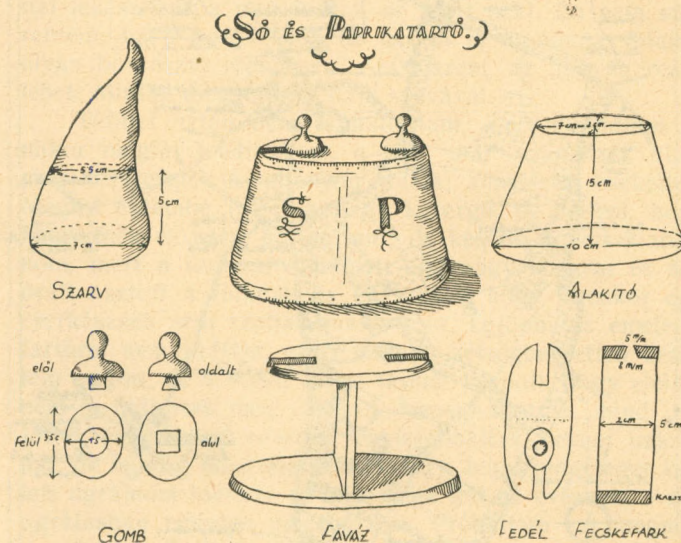
Ezt csinosan egyenletesre lereszeljük. Ez lesz az alakítófa. Most kifőzzük vízben a szarúgyűrűt, miáltal lágy, hajlékony lesz s ezt ráhúzzuk az alakítófára. Mikor jól megszáradt s lapos alakban megkeményedett, lehúzzuk a fáról. Készen van a lapos üres csonka kúp.

Most pontos méretet veszek alsó és felső nyílásáról és 5 cm vastag deszkáckából kifaragom a két fenéket. Vigyázzunk, hogy a fenekek 1–2 mm-rel nagyobbak legyenek, mint a nyílások. Különösen nagy gonddal kell elkészíteni a felső kisebb ellipszis alakú alapdeszkát.

Evégből az alapot a kerek végtől számítva 2,5 cm hosszú és 5 mm szélesen kivágom lombfűrészsel. Mikor e kivágások megvannak, a nyílásokat fecskefarkúra dolgozom ki, úgy, hogy felül 5 mm, alul 7 mm legyen a nyílás.

Most elkészítem a két zárógombot. A zárógomb, valamint az összes faalkatrészek olyan fából legyenek, amely nem túl puha és nem reped könnyen.

Ilyenek: a juhar, hárs, vadgesztenye, körte stb. fa. A gombot késsel faragom ki. Egy ellipszis alkotja a felső részét, melynek tengelyei 3,5 cm és 1,5 cm. Tetején gomb, alul középből egy fecskefark-alakra faragott nyúlvány van, mely a felsőlap kivágásába pontosan beleillik, de nem túlkönnyen

járva, ide-oda tolható benne. Annyira kell hátratulódnia, hogy egy 8–10 mm nyílást hagyjon, ha pedig előrehúzzuk, akkor teljesen elzárja a nyílást.

Már most összeközzeljük igen vékony finomdrót-szögekkel az alsó, felső és középső darabot, úgy hogy már olyan alakja lesz, mely megadja a sőtartó vázát. Most, mikor a zárógombokat helyükre illesztettük, a vázra rá kell húzni a szarúgyűrűt.

Evégből újra kifőzzük a szarúgyűrűt, míg ki nem puhul és úgy húzzuk rá, ügyelve arra, hogy a részek megfelelően álljanak, ezután finom szögekkel a szarún keresztül megszőgezzük a faalkatrészeket. Itt lerövidített gombostűket is használhatunk, de előbb azok helyét vékony árral ki kell fúrni. Megszáradáskor a szarúgyűrű erősen rászorul a favázra.

Ha teljesen kiszáradt, még csinosítjuk, csiszoljuk, a kiálló részeket lefaragjuk. Hogy szép szarúfényt kapjon újra, kívülről kis olajjal átdörzsöljük.

A megtöltése kissé lassan megy, mert a sót, paprikát szűk nyíláson kell beletenni.

Hogy el ne tévesszük, melyik oldalában mi van, a szarúra kívül tüzes drótheggyel P és S betűket rajzolunk. Monogramokat is így készítünk rá, már csak azért is, nehogy máséval összecseréljük. Az ilyen tartóban mindig száraz a só és paprika. Elég tartós is. A magamét már 30 éve használom, pedig igen sok kirándulásom kísért el.

Ilyenformán készíthetünk lapos szarú-ivó poharat is, amely soha el nem törik, csak hogy ennél a keskenyebb végét kell egy beleerősített falemezzel elzárni.

A mellékelt rajzok mindent megmagyaráznak. Még egy megjegyzés. Az alakítófáról lehúzott szarúgyűrű alakja adja meg majd a pontos méreteket, amelyek a fenti méretektől esetleg valamivel különböznek. Vigyázzunk a faalkatrészek kiszabásánál, hogy mindig 1 mm-rel bővebbre szabjuk, hogy szorulva menjen rá a szarúgyűrű, Csüggedni nem szabad, bevallom, én kettőt rontottam el, míg egy bevált. Az is igaz, hogy nagyon primitív magyarázatot kaptam az egyszerű oláh vadásztól.

Samu bácsi.

SÍ-AKCIÓ.

A Szövetség országos elnöksége lapzártakor közli, hogy ezidén is sikerült kedvezményes (félárú) síakcióra fedezetet biztosítani. — A siket akár egyes cserkészek, akár csapatok igényelhetik, de minden igénylés csak a csapat-parancsnoknak láttamozásával történhetik. A ké-

réseket a szolgálati út mellőzésével közvetlenül a Magyar Cserkészsövetség intézőbizottságához kell címezni folyó hó 25-ig. — A siket felszereléssel, tehát kötéssel és bottal fogjuk forgalomba hozni. — A sík átvételéről a Magyar Cserkész következő száma fog tudósítani.

SÓ- ÉS PAPRIKATARTÓ.

Jól tudja azt mindenki, hogy a só és puskapor nedvszívó, (hygroskopikus). Tapasztalhattuk, hogy a só nyirkos időben megvonul, összeáll, azután összecsomósodva szárad meg, darabossá téve a sót.

A régiek ezt tapasztalták a puskaornál is, ahol ez igen kellemetlen volt, mert az ilyen puskapor nem robbant.

Azért törekedtek arra, hogy a puskaort olyan edényben tartsák, amelyben a külső levegő nedvességétől megőrizhető. Erre legalkalmasabbnak találták a szaruanyagot, ezért a szarvasmarhák szarvából készítettek puskaorttartót.

Minket nem igen érdekel a puskapor eltartása (ma már töltényeket használ a vadász is, a katona is), azonban igen kellemetlenül érint a só átnedvesedése, mikor kiránduláson közölni akarunk.

Arulnak a boltokban fémből készült só- és paprikatartókat, ezek azonban nem felelnek meg, sőt a nedvesség még a fémtartót is megrozsdásítja, s e rozsdá alig lekaparható rétegben a zárókészülékre rakódik le, sok bosszúságot okozva.

Hogy az összeálló só miatt többé ne bosszankodjatok, a szaruból készült só- és paprikatartó készítmódját írom le úgy, amint én azt erdélyi vadászoktól hallottam és melynek alapján magam is készítettem.

Egy ilyen tartónak lényeges kelléke, hogy jól záródó, lapos alakú, tehát kevés helyet foglaló, erős, szívós legyen, melyből a jól elkülönített só, paprikát tetszés szerint szórhatunk ételünkre.

A mézaróstól, vagy tímártól kaphatunk egy tülköt. Ha e tülköben véletlenül még benne volna a szarvcson, akkor azt előbb vízben kifőzzük s a csont könnyen kihúzható belőle.

A tülkök kiválasztásánál ügyeljünk arra, hogy az lehetőleg egyenes szarvnak legyen külső burka. Minél egyenesebb volt a szarv, annál jobb lesz az.

Már most van nekünk egy többé-kevésbé egyenes, üres kúpunk, melynek falvastagsága a csúcsa felé folyton nő.

A tülköt először olyan tájon, ahol átmérője 7 centiméter, aprófogú fűrészrel a kúp magasságára merőleges síkban lefűrészeljük. Ezzel párhuzamosan 5 cm-re a csúcs felé ismét levágjuk.

Igy kapunk egy üres csonka kúp palástot. Alsó körének átmérője 7 cm, felső körének átmérője körülbelül 5,5 cm.

Ez egy felfelé szűkülő gyűrű. Megvizsgáljuk s azt látjuk, hogy nem mindenütt egyenletes vastag a szaruréteg. Kívülről üvegcseréppel símára csiszoljuk. Belül pedig, ahol néha kivastagodott barázdákat is találunk, először félgömbölyű fa, majd fémreszelővel lesimítjuk úgy, hogy vastagsága mindenütt 3–5 mm legyen.

Ez azonban nem ad lapos tárgyat. Evégből készítünk fából egy olyan testet, amelynek alakja hasonlít egy összenyomott lapos csonkakúpához. Ennek alapját egy 10 cm nagytengelyű és 2 cm kistengelyű, felső alapját pedig 7 cm nagy- és 2 cm kistengelyű ellipszis képezi. E csonka kúp magassága 16–17 cm.

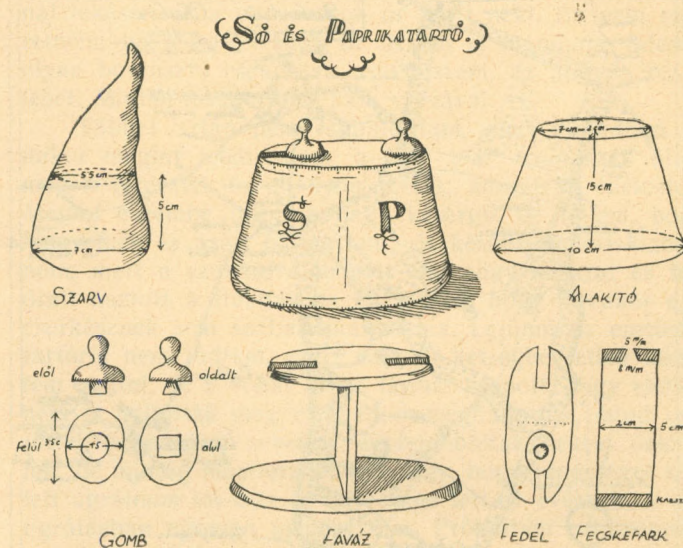
Ezt csinosan egyenletesre lereszeljük. Ez lesz az alakítófa. Most kifőzzük vízben a szarugyűrűt, miáltal lágy, hajlékony lesz s ezt ráhúzzuk az alakítófára. Mikor jól megszáradt s lapos alakban megkeményedett, lehúzzuk a fáról. Készen van a lapos üres csonka kúp.

Most pontos méretet veszek alsó és felső nyílásáról és 5 cm vastag deszkákból kifaragom a két feneket. Vigyázzunk, hogy a fenekek 1–2 mm-rel nagyobbak legyenek, mint a nyílások. Különösen nagy gonddal kell elkészíteni a felső kisebb ellipszis alakú alapdeszkát.

Evégből az alapot a kerek végtől számítva 2,5 cm hosszú és 5 mm szélesen kivágom lombfűrészsel. Mikor e kivágások megvannak, a nyílásokat fecskefarkúra dolgozom ki, úgy, hogy felül 5 mm, alul 7 mm legyen a nyílás.

Most elkészítem a két zárógombot. A zárógomb, valamint az összes faalkatrészek olyan fából legyenek, amely nem túl puha és nem reped könnyen.

Ilyenek: a juhar, hárs, vadgesztenye, körte stb. fa. A gombot késsel faragom ki. Egy ellipszis alkotja a felső részét, melynek tengelyei 3,5 cm és 1,5 cm. Tetején gomb, alul középből egy fecskefark-alakra faragott nyúlvány van, mely a felsőlap kivágásába pontosan beleillik, de nem túlkönnyen

járva, ide-oda totható benne. Annyira kell hátratólódnia, hogy egy 8–10 mm nyílást hagyjon, ha pedig előrehúzzuk, akkor teljesen elzárja a nyílást.

Már most összeölezzük igen vékony finomdrót-szögekkel az alsó, felső és középső darabot, úgy hogy már olyan alakja lesz, mely megadja a sőtartó vázát. Most, mikor a zárógombokat helyükre illesztettük, a vázra rá kell húzni a szarugyűrűt.

Evégből újra kifőzzük a szarugyűrűt, míg ki nem puhul és úgy húzzuk rá, ügyelvén arra, hogy a részek megfelelően álljanak, ezután finom szögekkel a szarún keresztül megszereljük a faalkatrészeket. Itt lerövidített gombostűket is használhatunk, de előbb azok helyét vékony árral ki kell fúrni. Megszáradáskor a szarugyűrű erősen rászorul a fávázra.

Ha teljesen kiszáradt, még csinosítjuk, csiszoljuk, a kiálló részeket lefaragjuk. Hogy szép szarúfényt kapjon újra, kívülről kis olajjal átdörzsöljük.

A megtöltése kissé lassan megy, mert a sót, paprikát szűk nyíláson kell beletenni.

Hogy el ne tévesszük, melyik oldalában mi van, a szarúra kívül tüzes drótheggyel P és S betűket rajzolunk. Monogramokat is így készítünk rá, már csak azért is, nehogy máséval összecseréljük. Az ilyen tartóban mindig száraz a só és paprika. Elég tartós is. A magamét már 30 éve használom, pedig igen sok kirándulásomon kísért el.

Ilyenformán készíthetünk lapos szarú-ivópotharát is, amely soha el nem törik, csak hogy ennél a keskenyebb végét kell egy beleerősített falemezzel elzárni.

A mellékelt rajzok minden megmagyaráznak. Még egy megjegyzés. Az alakítófáról lehúzott szarugyűrű alakja adja meg majd a pontos méreteket, amelyek a fenti méretektől esetleg valamivel különböznek. Vigyázzunk a faalkatrészek kiszabásánál, hogy mindig 1 mm-rel bővebbre szabjuk, hogy szorulva menjen rá a szarugyűrű. Csüggedni nem szabad, bevallom, én kettőt rontottam el, míg egy bevált. Ez is igaz, hogy nagyon primitív magyarázatot kaptam az egyszerű oláh vadásztól.

Samu bácsi.

SÍ-AKCIÓ.

A Szövetség országos elnöksége lapzártakor közli, hogy ezidén is sikerült kedvezményes (félárú) síakcióra fedezetet biztosítani. — A síket akár egyes cserkészek, akár csapatok igényelhetik, de minden igénylés csak a csapat-parancsnoknak láttamozásával történhetik. A ké-

réseket a szolgálati út mellőzésével közvetlenül a Magyar Cserkészsövetség intézőbizottságához kell címezni folyó hó 25-ig. — A síket felszereléssel, tehát kötéssel és bottal fogjuk forgalomba hozni. — A sík átvételéről a Magyar Cserkész következő száma fog tudósítani.

A HÁMVAI FIÚK

CSERKÉSZREGÉNY · IRTA: TÁBORI PÁL

Odabent várt már a párolgó leves, persze férfiasan el-lenállottunk a kísértésnek s először a sít tisztítottuk meg, feszítettük ki.

A tágas ebédlő-teremben hosszú asztalunk volt. Főnt Bozzay tanár úr ült, legalul pedig Erényi Pityu lapult meg.

Hatalmas csomag levél várt már ránk; ma hozták föl az utolsó három nap postáját. Kőrösi Dezső kinek-kinek kiosztotta a maga levelét. Nekem is jutott kettő: anyus és Lili írt. Odacsúszttam Gyurkának s fölnéztem.

Az asztal túlsó végén a parancsnok úr most hatalmas borítékot tartott a kezében. Hátsó lapját vizsgálta, úgy hogy tisztán láttam a címzést: Bozzay Kálmán tanár úrnak. — Hivatalból portómentes. — Sürgős!

Idegesen tépte föl. Hosszúkas fehér irat esett ki belőle, hatalmas fekete pecsétje átsötétlett a papiroson.

Bozzay parancsnok úr most olvasta, úgy hogy nem láttam: milyen az arca. De aztán lebocsátotta, szinte leejtette az ívet. Arca halálsápadt volt s a keze ökölbe szorult. Idegesen rándult ajka s olyan nyugtalan volt, hogy Kőrösi Dezső is, aki mellette ült, észrevette, mert odahajolt hozzá s megkérdezte:

— Mi az, parancsnok úr? Valami kellemetlen hír?

— Nem... dehog. Semmi... semmi. Csak együnk tovább.

De hangjában valahogy megéreztem az aggodalmat.

Amikor végetért az ebéd, az asztali imádság után szétoszlottunk s nekiálltunk a csajkák elmosogatásának, odaléptem a parancsnok úrhoz. Ilyen összetörtnek, sápadtnak még sohase láttam.

— Parancsnok úr... — kezdtem bátortalanul.

— Hány hét a világ, Ferkó? — tréfált. — Nem potyogtál túlsokat ma?

— Parancsnok úr, kérem... ne tessék haragudni, hogy ilyen tolakodó vagyok... de láttam, hogy úgy el tetszett sápadni... Mi volt abban a levélben?...

Barackot nyomott a fejemre, megsimogatta hajam s erőltetett vidámsággal síklott át a kérdésemen:

— Nem való a kisfiúnak minden. Semmi fontos. Köszönöm, hogy így aggódol értem, de igazán nincs rá okod. Most pedig eredj játszani...

Ugy bánt velem, mintha kisfiú lennék, pedig már fél-éve dukál a hosszú nadrág és ha nagyon közletről bámulok a tükörbe, pelyhet is látok a szájam fölött.

Fogtam magam s tényleg bementem a hálóterembe, ahol már nagyban folyt a délutáni szieszta — mert az ilyen ötórási séta alaposan kifárasztja az embert. Hárman-négyen olvastak, a többi békésen aludt.

Leültem a kályha mellé s naplót kezdtem írni.

*

Este — mint rendesen — eloltottuk a lámpákat s a kályha nyitott parazsa mellé kuporodtunk. Két-három fiú a dupla ágyak tetején feküdt, a többiek lent voltak. Dezső tanított új énekekre; kifogyhatatlan ösmerője volt a magyar népdaloknak. Aztán a régi műsört szedtük elő s mert mind a tizenketten jótorkú gyerekek voltunk: igaz gyönyörűséget szerzett az ének.

Két nóta közt, az önkéntelenül támadt szünetben, meg-

szólt a parancsnok úr. Senkise várta s így különös ünnepnek számított.

Ajándék volt mindig, ha szólt, mert nagy kincset adott. De most egyre jobban elkínzott lélekkel hallgattuk a keserű szót:

— Fiúk — kezdte csendesen —, nagyon-nagyon szomorú dolgot kell mondanom. Közös szomorúság szakad ránk. És a bánatban mindig csak egy dolog használhat: nem a vigasztalás, mert az mindig holt szavakból tevődik össze, hanem az az érzés, hogy barátok, rokonok, velünk-érzők vannak körülöttünk. Ezt érzem, ha veletek vagyok s csak ez segít át most is a bánaton. Fiúk, nekem el kell mennem. Itt kell, hogy hagyjam a csapatot, amelynek nyolc éve vagyok vezetője. El kell mennem, mert hív a kötelességem. Az élet most erősebb, mint a mi cserkészvágyaink. S nekem úgy fáj a búcsúzás, mint még soha semmi. De nem tehetek ellene semmit. Nektek is bele kell törődnötök: akármennyire fájni fog...

— Dehát... hová tetszik menni, parancsnok úr? — csendült a csöndben jegessé dermedve a hangom.

— A dorogi gimnázium igazgatója két héttel ezelőtt meghalt. Engem neveztek ki a helyére. Tudjatok jól, hogy dorogi születésű vagyok: onnan kerültem föl a katonaságom alatt Pestre. Hát hazahívnak az otthoniak. Azt akarják, hogy az övéké legyek... Igazuk is van. Nem tagadhatom meg a szülővárosomat: ugye, értitek fiúk, hogy nem az előléptetésért megyek?

Mintha egykorú férfiak lettünk volna, annyira komoly, ünnepélyes lett a hangulat. Mozdulatlanul hevertünk a tűz körül s szinte visszafojtottuk a léleketünket. S a némaságban újra én voltam az, aki megbontotta a csöndet... Szinte könnyesen sírtam föl:

— De hiszen... ez... ez nem lehet... ez... lehetetlen.

— Sajnos, lehet és igaz. Bele kell törődnünk s el kell viselnünk, akármennyire fáj. Nekem még sokkal-sokkal jobban, mint nektek.

Köröskörül most önkéntelenül, minden frázistól s minden hamis siránkozástól mentesen szóltak meg a fiúk:

— Dehát mi lesz velünk? — sírta el magát Erényi Pityu.

— Nem lehet rajta változtatni? — tudakolta Kőrösi Dezső.

— Tessék megpróbálni csinálni valamit — kérte Kovács Tibi.

De Bozzay parancsnok úr komolyan rázta meg fejét.

— Nincs apelláta. Most látom, hogy mégis csak jó volt elmondani rögtön a dolgot s nem halogatni az elhalaszt-hatatlan pillanatig. Legalább hozzászokunk az elválás gondolatához s nem fog annyira fájni.

Most azután igazán nyomasztó és komor lett a csend. Talán percekig ültünk a sötétben némán, talán még hosszabb ideig? — nem tudom. Arra rezzentem ismét föl, hogy a parancsnok úr megszólalt:

— No de hiszen addig még három teljes hét van, gyerekek... Nem kell lehorgasztani az orrunkat és búsulni... Dallal el lehet üzni a legkeserűbb gondokat is: nótázunk egyet!

A nóta kedvetlenül, hang nélkül ment s az első víg után önkéntelenül szomorúan fordult.

bike és egynéhányunk nagy öröme néki láttunk a hátizsák tartalmának. Soha olyan jól nem esett még az ebéd, mint most. Majd a hús forrásból megmerítettük kulacsainkat...

Most már felvette az ingét mindenki; amint emelkedtünk egyre erősödött a szél, a fák ágai recsegték fejünk felett, egyre több kidöntött fatörzset kellett kikerülnünk. S elgondolkoztam, hogy micsoda hatalmas szél kellett ahhoz, hogy ezeket a százados fákat, melyeknek törzsét csak ketten értük át, gyökerestől kicsavarja. Micsoda erő lehetett az!... A szél mindig erősödött, s amint felértünk, előkerült a kabát, s még a gallérját is felhajtottuk... A Hideghegy rászolgál nevére.

... Gyönyörű kilátás tárult elénk. A Hideghegy közel ezer méter magas, s sajnos csonka országunk egyik legmagasabb csúcsa. Első pillanatban alig tudtunk betelni a látvány szépségével. Köröskörül hegyek; közvetlen alattunk az Ipoly kanyargott s ökölbe szorult kezünk, mikor kiejtettük: ez a „határ”. S bizony majd könnyelábadt a szemem, midőn pillantásom átsiklott a „határon” túlra... Szemünk egyre jobban hozzászokik a távolsághoz. — Szerencsénk, hogy esett az éjszaka, most olyan tiszta időnk van, hogy ilyet nem is érdemlünk — jegyzi meg Laci bácsi. Amott a Duna kanyarog szélesen; szembe velünk láttuk Visegrád várát, arébb a napfényben ragyogtak Vác tor-

nyai s egészen lent Pestet véltük látni. Északra a „Magyar” Érchegység zárta el a kilátást s messze Sztinya csúcsa szürkült. Keletre Szondi várának tornyát láttuk. Nyugatra... óh sokat láttunk ott is, de hiszen az mind nem a miénk!... Pedig azok a hegyek is ép olyanok voltak, mint az innenső magyar csúcsok. Magyar hegyek voltak azok — én mondom — magyar hegyek...

Gyönyörű volt mindaz, mit láttunk; alig tudtunk betelni a táj szépségével; mint kis gyermekek rohantunk ide-oda, s örömmel kiáltottunk fel, ha valami új látnivalót fedeztünk fel. Béla állandóan hangoztatta: micsoda kilátás! egy szempillantás alatt több mint száz kilométer fölött siklik át szemünk... Majd leültünk Laci bácsi köré, hallgattuk magyarázatát, majd mély hallgatással adtunk érzelmeinknek kifejezést s érzem velem együtt ott sokan megfogadták: nem nyugszunk addig, míg mindez nem lesz a miénk!... Ezt a pár percet nem fogom elfelejteni sohasem...

Majd lassan felélel indultunk; de nem azon az úton folytattuk utunkat, amelyen jöttünk... valami magasztos elbűvölés vett körül, valahogy nem akartuk odahagyni a szépséges természetet... Búcsúzzunk el a többi hegytől is — fakadt ki végre belőlünk. Atvonultunk a Csóványosra (térképen rendszeren az van feltüntetve), elbúcsúztunk azoktól a helyektől, melyek egykoron a kurucoknak szolgáltak búvóhelyül, s tán magának a Fejede-

lemnek nyomdokán haladunk... A Csóványost óriási virágmező övezi. Olyan virágok, mint amilyet sehol másutt nem láttunk; s mi ebben a kék-lilás virágmezőben vonultunk végig; csak a kalapunk látszott ki... Lehet-e ennél felségesebbet képzelni?...

S hogy lelkesedésünk teljes legyen, átmentünk a harmadik csúcsra Magosfára is; s mindezt csakúgy félnapi kiruccanásra. Megállapodtunk s végignéztünk azon a fekete hegyoldalon, mely csak párnapja égett le s melynek oltásában nekünk is részünk van. Siettetni kellett lép-teinket, mert a nap egyre lejjebb és lejjebb haladt, de megálltunk még egyszer; újabb szépség gyökeret vert lábunkba. Az Ipoly hosszú sávbán, mintha csak arannyá vált volna, úgy tündökölt a rá-sütő nap sugaraitól; majd eltűnt, majd megint tündökölt. Maga a nap a hegyről egy sávbán látszott, két kék felhő mögé bújt, s épen úgy lővelte onnét arany és vörös sugarait köröskörül, akár-csak képeken látjuk... Ezt a naplementét sem fogom soha elfelejteni...

— Fiúk, ilyen napunk még nem volt ebben a táborban — törtem ki végre a sok gyönyörűségtől — s tudjátok-e, hogy nem fejezhattük be méltóbban táborunkat, mint ezzel a mai kirándulással?... Nem szoltam többet, de az, amit akkor éreztünk mindannyian, többet ért minden beszédnél...

Bagyinka János, Békéscsaba.

Új film készült a dániai jamboreeról. A közelgő angliai jamboree adta azt a gondolatot az Országos Gazdasági hivatalnak, hogy a dániai jamboree filmjéről új kópiát készítsen. Valószínű ugyanis, hogy a világgösszejövetelre készülő cserkészársadalmat érdeklí, hogy milyen is volt a legutóbbi jamboree. A kitűnő új film, mely a legmodernebb technikai eszközök felhasználásával készült, kölcsönözhető a G. H.-nál.

Ezermester cserkész-előadás: november 24.

A Magyar Cserkész naptára, amely az 1929. évre szól már, a napokban megjelenik. Ismét szenczácója lesz a magyar cserkészirodalomnak. Rendkívül sok közérdekű tudnivaló halmozódik fel benne. Természetesen bőven jut még irodalomra, derűre és praktikumra is hely. A Magyar Cserkész naptára valóban nélkülözhetetlen könyv egy cserkész számára. Ennek birtokában sokkal nagyobb biztonságban van, mert a naptár olyan, mint egy mindentudó regélő pajtás: sohasem fordulhat hiába hozzá a cserkész. A naptárat ezidén is a mi kitűnő Zsoldos Bencénk szerkesztette páratlan rátermettséggel, gondnal és körültekintéssel. Az előszót Kálmán bácsi írta, akinek kezeirásával fog megjelenni néhány szívből fakadó sor. A Cserkész-

naptárt ingyen kapja meg mindenki, aki dec. 15-ig legalább egy félvre előfizet, vagy előfizetését június hó 15-ig megújítja. Siessetek hát fiúk! Mert attól kell félni, hogy megint kifogy a naptár, mint a mult évben. A Cserkésznaplót bolti ára egyébként 1 P 20 fillér.

Új csatakiáltás. A szigetvári 168-as Zrinyi-csapat küldte be ezt a „kínai csatakiáltást”. Szívesen ajánljuk a csapatok figyelmébe.

Háromszor kiáltandó élesen: *kintsincsenki — bentsincsenki — lentsincsenki* (utána ezzel a skandalással — — —) *Löcsemienklesz!*

Sítábor. Valószínűleg ez esztendőben is rendez a szövetség sítábort, elsősorban tisztek (másodsorban segédtisztek és öregcserkészek) számára. A tábor előreláthatólag 1928. dec. 25. és 1929. jan. 4. közt lesz. Az ellátás körülbelül 10 P-be fog kerülni. Érdeklődők forduljanak a vezetőtiszti testülethez.

A közgyűlést követő közebeden többen vettek részt, mint amennyien előre jelentkeztek, sőt sokan voltak, akikhez nem jutott el az aláírási ív s így nem volt módjukban az ebéd árát (1 P.) sem befizetniük. A Gazdasági Hivatal kéri azokat, akik nem írták alá az íveket s úgy ebédelték, hogy utólag küldjék be az ebéd díját a G. H.-nak.

Kardvívó tanfolyam. Nemzeti értékeink felismerésének nagy feladata a mostani cserkész-generációra vár. Ne feledkezzünk meg hát arról az eszköztől, amellyel őseink drága Magyar Hazánkat megszerelték, ezer év viszontagságain át védelmezték: a magyar kardról. Hazánkban a legtöbben az olasz vívást tanulják, pedig nekünk is megvan a mi saját régi magyar, gyönyörű vívó módszerünk. Erre tanítja a 223. P. L. Sz. cserkészeket nemes Hatos István vívótanár úr. Más csapatból is szí-

vesen látunk jelentkezőket. A tandíj cserkészeknek havi 3 pengő. Jelentkezés: Sütő-u. 1. a polgári iskola tornatermében, minden pénteken este 6—8-ig.

A Zepelin ingyen utasa. Az utolsó számunkban megemlékeztünk már a Graf Zepelin amerikai útjáról. Azóta a léghajó már sikeresen vissza is tért Európába. A világlapok csodálatosan mégsem a nagyszerű-teljesítményről cikkeznek, hanem egy ingyen utasról, egy fiatal amerikai golyólabdaszedő gyerekről, aki a léghajó elindulása előtt valahogyan belopódzott a rakomány közé s csak akkor vették észre, midőn már a nyílt tenger felett jártak. Így kénytelenek voltak magukkal vinni a boldog fiút Európába. A közönség a le-szálláskor hatalmas ünneplésben részesítette, azóta pedig állandóan újságírók ostromolják s fényes jövedelmű állásokat kínálnak neki. Ha amit csinált, nem is volt egészen cserkészszerű, annyi bizonyos, hogy élelmességet, azt tanulhatunk ettől az amerikai fiútól!

Ezermester cserkész-előadás: november 24.

Az Etna ismét működik. Az Etna, Szicília szigetének ez a rettegett tűzhányója az elmúlt hetekben ismét működni kezdett. Kezdetben az hitték, hogy csak a megszokott, időnkint bekövetkező háborgás lesz ez is, azonban a helyzet most sokkal komolyabb lett. A több nagy és rengeteg apróbb kráterből kiömlő izzó láva narancs-, citrom- és gesztenyeerdőket pusztított el, falvakat perzselte le, vasutakat, hidakat rombolt szét. Eddig több, mint 15.000 ember lett hajléktalanná. Hogy a kitörés mikor fog véget érni, a tudósok nem tudják megjósolni. A katonaság most árkolással próbálja a lávafolyamot a fenyegedett helységek elől elvezetni. Itt említhetjük még meg, hogy az Etna eddigi leg-

Örsvezető vagy? Major: ÖRSVEZETŐK KÖNYVE nélkül?

dékon, eredményen, a legértékesebb előtte az, ami a legjobban megremegtetti, amikor kapja: B. P. saját aláírású fényképe.

Az útvonala ez volt: London—Glasgow—St. John (Canada)—Vancouver—Yokohama—Söul—Mukden—Charbin—Irkuck Krasnojarszk—Számara—Moszkva—Varsó—Berlin—Kopenhága. Nagyon kedvesen írja le élményeit. Nem rontották el nagy írók könyve fiatalos zamatát.

„A cserkészet mindenütt a világon erősen virágzik — írja nagyszerű barátunk —. A cserkész sohase hazátlan, akárhová kerül, szeretettel fogadják. Hogy utazásom oly csodálatos eseménnyé vált, ezt első sorban Sir R. Baden-Powellnek köszönhetem”. És ebben igaza is van. Ezért érezzük mi magunkhoz közel levőnek Palle festvér bravurját. A párisi Gare du Nordon éclaiteurs fogadják, azok kísérik ki vállalkozása befejező útjához, Jules Verne-nek Amiensben lévő síremlékéhez a Madeleine temetőbe. Ide helyezi hálája koszorúját és ezzel visszatér a hétköznapi munkájához.

A könyvet sok szép kép díszíti, Singer és Wolfner adta ki, kapható a Cserkészboltban 4 pengőért. A fordítás ifj. Gaál Mózes gördülő, gondos, művészi munkája.

Temesi Győző.

I. KERÜLET.

A 79. Festetich cs. csapatban a múlt hónapban alakult meg a második raj. A csapat fennállása óta ez az első nagyobbarányú terjeszkedés. A létszám 55 cserkész, 6 órben. A második raj parancsnoka dr. Klempa Károly. A második raj most tartotta első nagyobbzású rajkirándulását, amely akadályversenyyel volt összekötve. A legjobb eredményt a második Holló őrs érte el. Ugyancsak megalakult a raj kerékpáros őrs. A cserkész munkára igen nagy hátránnyal van, hogy a csapatnak még mindig nincs otthona.

A 15. sz. Bethlen Gábor cserkészcsapat f. hó 4-én fényesen sikerült csapatünnepélyt rendezett a Vasúti és Hajózási Club nagytérjében. A csapatünnepély díszét és sikerét csak emelte a hatalmas védnöki gárda, kiknek soraiban ott látjuk Budapest református vezetőembereinek legfőbbjét. Az ünnepély fővédnökei, főtisztelendő dr. Ravasz László dunamelléki ref. püspök úr és Rakovszky Iván őxellenciája; a védnökök sorában ott van Hegedüs Loránt dr. őxellenciája, Némethy Kálmán v. b. t. t., Térfly Béla őxellenciája, Puky Endre, a képviselőház alelnöke, Gregersen Endre dr., norvég kir. konzul, gróf Teleki Tibor, gróf Teleki József, Vámosy professzor, Farkas Elek Beszkárt vezérigazgató, Kósa Zsigmond, Neményi Imre, Petri Pál államtitkárok, Soltész Elemér prot. tábortábori püspök s az egyházi élet és társadalom sok előkelősége. Az ünnepély műsora hármast mutatni a csapat a cserkész munka átitott erejére Koszterszitz J. dr. cserkészprologijával, beszámolni az évi munkáról

vetített képekkel s végül a Koszterszitz J. dr. *Palkó barátai* című darabjával rámutatni azokra az aranszálakra, amelyek a gyermekek lelkét megfogják, keresztyül-kasul fonják és a cserkészgondolat rabjává, harcos katonájává teszik. A műsort szavaltat, énekszám, majd zeneszám tette változatossá.

Az ünnepély úgy erkölcsileg, mint anyagilag fényesen sikerült. A kis művészek a lelkes közönségtől rengeteg tapsot arattak, fővédnökeik külön is megdicsérték a szereplőket.

Az ünnepély szünetjében hatalmas büffe állott a közönség rendelkezésére. Külön meg kell említeni azt a szíves előzékenységet, amellyel Hönig főintéző úr a csapat rendelkezésére bocsátotta a termet, nemcsak az előadásra, hanem a próbákra is.

A 13. sz. Ezermester cserkészcsapat november hó 24-én, szombaton este pontosan 7 órai kezdettel az államgépgyári lakótelep nagy színterjében (X. kerület Golgota-út 3.) *cserkészelőadást* rendez. A műsor keretében a „Lurköforradalom” című egyfelvonásos vígjáték, a nyári egyik táboritűznél oly sikert aratott „Cirkusz” paródia megfelelő átdolgozásában egy hangulatos, élőképkel tarkított táboritűzi jelenet kerül bemutatásra. A csapat énekkara régi magyar dalokat ad elő, míg a válogatott dia pozitív sorozat és a mozgóképek a csapat 1923—28. évi nagytáborából elevenítenek fel epizódokat. Az Ezermesterek előadásai a múltban mindenkor szép sikert arattak. Remélhető, hogy a műsor ezúttal is új, eredeti számai megnyerik a cserkészcsapatok tetszését már azért is, mert előadásai rendezéséhez bizonyára ismét új gondolatokat és ötleteket nyernek. Az előadás iránt már is nagy érdeklődés mutatkozik. Jegyek a cserkészcsapat otthonában kaphatók.

Parancsnokváltás. A 2. BKG csapat parancsnokságát Sík Sándortól Báthory József dr. vette át. A 327. Szent Ignác csapat parancsnokságát Vendel Jánostól Hemm János, a 208 sz. Szent László csapatot Varga Imrétől Mérey György, a 15. Bethlen csapatot Samu Jánostól Kolozsváry Béla, a 306. Szent Adalbert csapatot Mészlyeni Mihálytól Tamás Ernő vette át. Valnicsek Béla apátplébános elhalálása miatt a 306. sz. csapat szervezőtestületének elnökségét Szelenyi István h. plébános vette át.

Új tisztek. Az Országos Intéző Bizottság kerületünk csapataihoz a következő cserkésztesteteket igazolta: dr. Szabó Gyula 100/Ö, Halácsy Endre 3. Regnum, Fargó Vilmos 148. Bercsényi, Junger Károly 148. Bercsényi, Zana István 4/V, Fekete Vilmos 311. Vörösmarty, Rajner Ferenc 174. Ganz. Ideiglenes vezetői igazolást kapott: Borbély Kamil 314. Czuczor csapat. Radnai Ferenc cserkésztestet átigazolása az OIB. a 304. csapattól a 100/Ö csapathoz. Segédtesti igazolást nyertek: Bács Géza 1. sz. BKIE, Takáts Sándor 1. sz. BKIE, Badics Kálmán 128. Thököly, Bán Alfonz 320. Nimród, Junger Gyula 148. Bercsényi, Damjanovich Ödön 132. Csilléry, Kovács Ferenc segédtestet a 68. csapatból átigazolva az I. B. a 148. Bercsényi csapathoz.

A 128 sz. Thököly cserkészcsapat december 2-án táborozási beszámoló ünnepélyt tart a Thököly-úti kereskedelmi iskola dísztermében délután 6 órai kezdettel.

Létszám. Az 1928. év folyamán leg-

utoljára április hóban állítottuk össze a létszámkimutatást. Az akkori állapot szerint az I. kerületnek 274 kiscserkésze, 4383 cserkésze, 548 öregcserkésze, 191 segédtestje és 274 tisztje volt. Október 1-re ez a létszám a következőképpen módosult: 394 kiscserkész, 4292 cserkész, 691 öregcserkész, 21 ideiglenes vezető, 68 segédtestet és 131 tiszt.

November havi munkarend. Tisztipróba: november hó 14-én a Kerület helyiségében. Intéző Bizottsági ülés: nov. hó 22-én a Kerület helyiségében. Tisztgyűlés: november hó 29-én. A helyét a 15-iki Híradóban fogjuk közölni.

Céllövészeti tanfolyam. Az országos vezetőtestület az idei ősz folyamán cserkésztestet és segédtestet részére céllövészeti tanfolyamot rendez, melynek résztvevői különösen a céllövészethez a csapatoknál való oktatására nyerne kiképzést. A jelentkezéseket minél előbb, de legkésőbb november 15-ig kérjük szolgálati jegyen (csapatbélyegző és parancsnok aláírása) a kerületi titkári hivatalnál leadni.

III. KERÜLET.

Leventemunka beszüntetés. Az 52. Attila és az 55. Batthyány cserkészcsapat a leventemunkát beszüntette.

Vármegyei ellenőrző-változás. A zalavármegyei ellenőrző, Krizsala Ferenc, elfoglaltsága miatt tisztségéről lemondott, ideiglenesen a K. I. B. dr. Bódy Zoltánt, a 71. Zrinyi csapat parancsnokát bízta meg az ellenőrzői teendő ellátásával.

Matauschek Béla kerületi vezetőtiszttel hosszú betegségéből szerencsésen felgyógyult. Működését újból megkezdte.

Ifjúmunkáscsapat Körmenében. A körmenői Kath. Legényegylet ifjúmunkáscsapatot szervezett, amelynek magja tulajdonképpen eddig az 55. Batthyány-csapatból vált ki. Parancsnoka Farkas József cstitst.

IV. KERÜLET.

A 452. sz. Szent Bernát-cserkészcsapatot f. hó 1-én, Mindenszentek napján meglátogatta Mátrai Rudolf székesfehérvári tanker. kir. főigazgató, a IV. kerület elnöke. Látogatására az adott alkalmat, hogy a Főcserkész Ur Öméltósága a csapat derék rajvezetőjének, Nagy Józsefnek az életmentő kitiintetést adományozta. A csapat fűvészenekara a cserkészindulóval fogadta az elnök urat akit a parancsnok üdvözölt néhány szóval, majd felolvasta a kitiintetés adományozásáról szóló levelet. Elnök urunk mély gondolatokban gazdag, lelkes beszéd kíséretében tüzte fel a kitiintetett mellére a zöld-sárga szalagos cserkészliliumot. Beszédében mint igazi cserkészerényeket emelte ki azt a bátor lelkiállatot és határozott tettekkészséget, amellyel Nagy József egy elszabadult kocsi megbokrosodott lovait megfékezte s így többeket megmentett az elgázolástól. A kedves és meghatott ünnepséget a Magyar Híszkeggely fejeztük be.

A ker. intézőbizottság okt. 26-án tartott ülésében Simon Sándor h. polgármester, az i. b. nevében meleg szavakkal köszöntötte Mátrai Rudolf ker. elnököt, mint a székesfehérvári tankerület új főigazgatóját. Az elnök meghatottan mondott köszönetet az üdvözlésért és biztosította az i. b.-t, hogy a cserkészet ügyét továbbra is a régi szeretettel fogja tá-

SZERKESZTŐI ÜZENET

H. S. A Laiszky igazgató úrnak küldött leveled hozzám került. Mi tagadás! Restellem, hogy egy cserkész ilyen csudnyán és rendetlenül ír. Pedig úgy látom, kor jobban vigyázz az írásodra! — F. L. Az arcdra nem emlékszem, de arra a szep, viharos estére, dalos derinkre hogyan emlékeztem? Az illyesmit nem lehet elfelejteni. — B. E. 95 "Lehet" Indítványodat Temesi Győző bá elie terjesztetem, ámbar aligha tud majd olyan miniszteri rendeletet kieszközölni. Az egyedüli biztató módszer: légy nagyon jó, nagyon szorgalmas, ügyes, hogy megérdemeld a szabadságot. A versaid azonban gyengecskések. Talán lesz még jobb is? — R. K. Rakospalota. Szentimentális, nemesen érző lélekről beszél. De a leírása gyenge. Nem elég, hogy az esemény megható legyen. A leírásnak is jónak kell lennie. — Bonyhádi Pista. Valóban, kissé sokat kérsz. Nagyon sok írás van itt úgy, mint a tied. De azért írás lassan rajuk kerül a sor. Persze, nem egész csomóra egyszerre. A mostaniakban is van lélek, de még mindig határozatlanok. Olyanok, mint a kigyerek tippegése: kedves, biztató, de még nem határozott jártas, bár tudjuk, hogy azza fejtődik. Ezt a bizonytalanságot magad is érzed. Ezt igazolja a "Mindenszentek napján" kettős feloldozása. A gon- dolat bájos, de a vers nem az, amit föléd várok. — Cs. J., B. K., I. E. Nagyon sajnálom, de már nem közhölhetek nyári tábori beszámolót. Kissé komikus volna möveber közepén. Tábori élmények mindig közhölhetők, de a nyáron történ- tek leírása már valóban elkésett. Pedig megvárhatod a közepe. Egyet kár. Nagyon szépek a képek. Egyet mégiscsak közhöl- — B. J. 550 "Baross", Kár, hogy nem tartotta be fogadásodat. Azt hiszem, jobb lett volna annál maradni sem baj. Örülök én minden szárnypó- bálgatásnak. Sahnos, ez is csak olyan: birtálatot helyszíne miatt nem írhatok, hanem menü el T. Olivér bátyáddhoz. O majd megmondja részletesen, hogy miért nem vers még az "Ozdi dal". — "Notary Public". Örömmel olvastam kedves, ügyes leveledet. Jól esik tudnom, hogy szerették a M. Cs.-t. Hiszen ez a tüköt az élet sok csínyaságától s egy- szebb világ felé vezetni benneteket. Megható és cserkészies, amit barátodól írsz. Így szép a tiúk élete! Ami a jam- borere vonatkozó kérést illeti, legjob- ha egy estefelé bejössz a szövetégre épü- letbe, ahol a "jamboree iródban" Temesi Győző bátyád mindent pontosan meg- mond. Végül a vers. Ez is hangulatos, mint — úgy látszik — egész egyénisé- ged, de nem elég jó ahhoz, hogy kö- zöljem. Egészen bizonyos, hogy lesz majd jobb. — N. J. 168. Zrínyi. Köszö- nöm a kúldöttéket. A dalokat illetékes helyre tettük át. — E. T. 314. Hangula- tos kis poema. Egyszer majd sorra kerül. — S. M., Ujodbovár. Szépen megír- t. Dehogy haragszom a bizalmas megszö- kedves levelednek őszinten örültem. Hering János (10. sz. P. A. R. cs.). A Torna- mann József (658. sz. Baró Eötvös cs.), Teixer László (4. sz. P. C. F. cs.). Seged- tiszti próbát és fogadalmat tettek: Pil- ter Ferenc, Szoloi György és Schütz- mann József (10. sz. P. A. R. cs.). A Torna- mann József (658. sz. Baró Eötvös cs.), Teixer László (4. sz. P. C. F. cs.). Seged- nos és Parrill Ferenc (10. sz. P. A. R. cs.), Károly (567. sz. Dombó cs.), Brúnács Já- mann Pál (168. sz. Zrínyi cs.), Kecskés- tiszti próbát és fogadalmat tettek: Haupt- október hó 27-én, amely alkálommal került az új hivatalos helyiségében tartott "Tiszti és segédtszti vizsgát" tartott cserkésze.

erdőben augusztus hó második felében jól bevált a 8 négyzetmélyes lapból fel- vert gúlasátor, továbbá emlíresem melián- evezőkből készített ötleter táborkapu. Az idei évben Dukovics Lőrinc dr. pa- rancsnoksága alatt a csapat két rajban folytatja működését. Az I. raj az I. oszt. próbára az újonc és II. oszt. próbára készül. A csapat kedben belli, de attól teljesen függetlenül kiscserkész-raj is alakult, amely 3 úrsben végzi munkáját. Az 550. sz. Baross-csapat raja okt. 21-én szolgálatot teljesített a nyomorult gyermekek részére történt gyűjtésben. A III. raj Sírally-örse 21-én céllovgyakor- latot tartott. A II. raj pedig rajgyakorla- tot. A csapatnál munkát vállaltak Téchy Ottó és Bukovszky László tiszteletű, Farkas Lajos, Czelter Elemér, Handl József és Vas Endre segédtsztielöltek. A csapat tisztkara okt. 26-án este össze- jövetelt tartott, amelyen szerepelt az új tisztek üdvözlése, munkakörüik kifejtése, a gy., a nyílvánartó hivatal, az örseve- től tanfolyam vezetélinek, valamint a ra- joknak a jelentése.

Az 550. sz. Csajághy Sándor-csapat két rajban, 62 cserkészzel végzi a cer- készmunkát. Az örök az újoncúrs kivé- telével az I. és II. oszt., valamint a kü- lönpóbbakra készülnek. — A tantóképző- 10 csapatunk tartozott hazai területen, vel kapcsolatos gyakorlóiskola tanulóiból apróraj alakult. Mindenszentek napján a hősök sírjánál tartott emlékműnepevény a következő csapatok vettek részt: 82., 183., 550., 562.

Csapatalkulás. Új csapatok vannak alakulóban: Battonyán, Bácsalmáson, Kiskunadorozsman és Mindszenten.

Parancsnokváltozás. A pécsbánya- telepű 259. sz. Turuli cserkészcsoapat pa- rancsnokát, Kéblics István tanítót elhe- lyezték, helyette a parancsnokságot vitéz Sümegi Antal tanító vállalta.

A 280/a. Szent Imre-csapat eddigi pa- rancsnokát, Babics Endrét elhelyezték Kaposvártól, a csapat új parancsnoka Gécy Lajos lett.

A 657. sz. Gróf Tisza István-csapat parancsnokát, Szulacsik István Buda- pestre helyezték, helyette a szervező- testület Tóth Kálmán bízta meg a csa- patparancsnoksággal.

Statisztika. A kerületnek van: 47 csa- pat, 61 tiszte, 53 s.-tiszte, 54 ideigle- nes vezetője és segédvezetője 3257 cser- kéze, 116 kiscserkésze és 104 öreg- cserkésze. A kerületnek van: 47 csa- patparancsnoksággal.

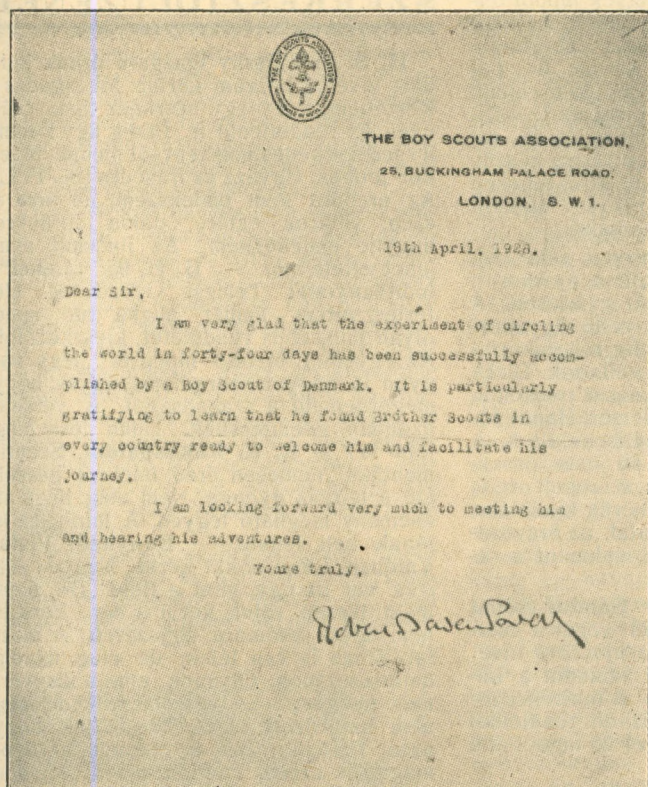
leg ünnepésben reszesztettek szeretet- elemküket. Kerületi közgyűlés. IV. kerület októ- ber 28-án d. e. 10 órakor tartotta ezévi rendes közgyűlést a győri beccs gim- nazium dísztermében. A Szövetség köz- pontot Faragó Ede orsz. vezetőtiszti és dr. Molnár Frigyes külügyi főtitkár kép- vesítették. A kerület tisztikarán kívül ott láttuk a győri társadalom előkelőségeit is nagy számban. Mátrai Rudolf magas- szarnyalalás elnöki megnyitójában rámu- tatott a cserkészlet nagyarányú fejlődé- sere és arra a minden elismert meg- érdemű, önellen munkára, amelyet a cserkészpárcsapatokok végeznek. Faragó Ede a Szövetség üdvözlését tolmácsolta. Szeretné, ha ez a közgyűlés új célkitű- zés, új energiák forrása lenne. Különösen három dolgot ajánlott a vezetők figye- lésébe: az angliai jamboree, az örsece- kését ügyet és a kistűk cserkésztene- k megindítását. Kitérő munkára kérte a parancsnokokat, hiszen "fehérhaj", de után a titkari jelentés követezték, mely- nial szívi vezetőjének járnak elötnük". Ez- nek érdekesebb adatai: az év folyamán 7 új csapat kezdte meg a cserkészmun- kát rajban, 62 cserkészzel végzi a cer- készmunkát. Az örök az újoncúrs kivé- telével az I. és II. oszt., valamint a kü- lönpóbbakra készülnek. — A tantóképző- 10 csapatunk tartozott hazai területen, 2 Olaszországban. A pénztári jelentés, az esedékes választások megjelése és az indítványok letárgyalása után a közgyű- les véget ért.

A választások eredménye: Ker. vezető- tiszti: Vitéz Zoárd, pápai beccsantár; ker. titkár: Saly József; ellenor: G. Gö- dör Lajos; a számvizsgáló bizottság tag- jai: László Pál, Vértessy Géza dr. és Weichart Waldemar; győrmegyei fölt- kar: Beccs Gergely; győri ellenörző megbízott: Scheller Pál. Delben Győr város a látva vendégül a közgyűlés résztvevőit. A város üdvöz- letet Köller Jenő városi tanácsnoktól- ker. elnök válasszól, megköszönvén azt a pártian és áldozatos szeretet, amely- lyel mozgalomunk Győr város részéről találokzik. E téren egy várossal közre- fel a versenyt Győrrel. Később közkiva- matra dr. Molnár Frigyes tartott értékes és mindvégig lebillincselő előadást a birkenhadi jamboree-ről. Végül Faragó Ede szólalt fel. Lángoló szavakkal osto- rozta az országszerte elhatárolmasodó züllést és léhaságot. A cserkészevétel- nek kell ebből a retentől örömvéből ki- menteniük a magyar ifjúságot. Csak ök- menthetik meg a magyar jövőt. Ezzel a felémelt tanúsággal méltóközvetlen- dött be ez a feledhetetlen "cserkésznap". **Tiszti vizsgát tettek:** Gabriel Gott- hard (462), Boldiz Dezső kir. tanfőügyelő (463), Poharnik Jenő (460) és Horváth László (450).

Parancsnok-változás. A győri 35. Jeddik Anyos cserkészcsoapat parancsnok- ságát Gabriel Gotthard, a pápai 159. Corvin Mátvás parancsnokságát Fojtényi Emil, a 126. Szent Imre (Veszprém) pa- rancsnokságát Varanics József, a zirci 452. Szent Bernat cserkészcsoapat parancs- nokságát dr. Hegyi Kapsztrán vette át.

V. KERÜLET.

A NAGY FÖNÖK KÖNYVEI az erdő varázsolják köréd.

SIR ROBERT BADEN POWEL

írta ezt az elismerő levelet a dán cserkészszövetség elnökének abból az alkalomból, hogy

PALLE HULD, EGY 15 ÉVES DÁN CSERKÉSZFIÚ

a Politiken című nagy dán napilap megbízásából 1928 március hó 1-től április hó 14-ig, tehát

!! 44 NAP ALATT !! UTAZOTT A FÖLD KÖRÜL...

Utinaplója, mely dánul, angolul, franciául, németül már megjelent, most jelenik meg magyarul.

44 NAP ALATT A FÖLD KÖRÜL...

Írta: PALLE HULD. Fordította: IFJ. GAAL MÓZES.
80 eredeti fényképfelvétellel. ÁRA 4 PENGŐ.

Singer és Wolfner irodalmi intézet részvénytársaság kiadása.

Ezt a könyvet minden cserkésznek el kell olvasnia!

Kapható minden könyvesboltban.

tekbe. De azért csak össze ne kapjatok! — **Cs. A., Rp** Nagyon szépen leírtad. Stílushiba sincs benne. Helyesírás és külalak is egyes. Csak éppen az a bizonyos valami hiányzik belőle, ami az írást költői alkotássá teszi. Tudod, ez olyan mint a csínáltvirág. Mutató is, színes is, talán még illatos is — de a szirmai rongyból valók, a színpompája anilinn festék, az illata is mesterséges. Hiába mutat akár rózsacsokrot — nem veheti fel a versenyt néhány szál ibolyával, vagy akár néhány szál rozmarinnal. Nem közölhető. — **W. P. 24. „Akarat“.** Ezek már nem olyan jók, de azért elteszem. Talán rájuk kerül a sor. Közben azért csak írd, ha jó ötleted támad! — **K. Gy., Miskolc.** Rendben van a dolog. Dehogy haragszom! Különösen, hogy látom, mennyire magadbaszálltál. Szeretnélek megölelni, hogy érezd: nincs az én szívémben mégcsak neheztelés sem ellened. Sőt, örülök, hogy olyan jó cserkész vagy, aki belátja a hibáját és szabadulni igyekszik tőle. Nagyon okosan tennéd, ha egy nagyobb fiúval — talán valamelyik örsvezetővel — áttanulmányoznál egy jó magyar nyelvtant. Várom a szépen megírt, hibátlan leveledet. — **K. I. Székesfehérvár.** Nagyszerű gyerek lehetsz te Pistám! Hát te azt hiszed, hogy az a tragédiád, hogy a szerkesztő bá' ízlését nem tudod eltalálni? Hidd el, nagyobb baj van. Még pedig az, hogy nem jók a verseid. De azért kétségbe ne ess! Mert a mostaniakból már csillan ki valami. Az első versben érzek egy-egy gondolatot, a másodikban pedig az írási technikád kezd biztatni. Azt kérde, hogy miben van hiba? Mindenütt van egy kis

baj: a témában is, a rímekben, a technikában is, stílusban is. De egyik sem olyan nagy, hogy azoktól ne lehetne jó a versed. Hanem hát az egész úgy mindenestül nincs mindig kellő színvonalon. Mindemellett csak kitartás! — **Kámfor.** A leírásod témája érdekes, de a kidolgozás nagyon aprólékos. Csak a legfontosabb, legjellegzetesebb mozzanatokot kell kiemelni a novellaszerű leírásban. A te írásod csupán krónika. — **R. F.** Szeretnék egyszer beszélni verseidről. Így nem lehet megmondani, röviden és mégis kimerítően a kritikát. — **S. J. 570.** A rigmus-pályázatról elkéstél. A leírásodat besoroztam a pályázatok közé. Rajzaid gyengék ahhoz, hogy közölhetőek legyenek. A kézséged azonban dicséretreméltó. — **P. J., Szeged.** Cikked megfelelő képek nélkül alig használható. Talán a városi múzeumtól kész kliséket is kaphatnánk. Azokkal lehetne közölni. — **S. D. 40. „Szekszárdi“.** Nagyon kedves vagy. Remélem, lesz módomban felhasználni lelkes munkádat. Sajnos, az első kísérlet nem sikerült. Túlságosan helyi vonatkozású a téma s nagyon rapszódikus a leírása. Egyszerűbben, világosabban és érdekesebben kell írni. Szeretettel várom a jobbat. Témát én nem adok, mert akinek adni kell a témát, annak nincs írni valója s ez súlyos baj. — **K. Gy. 921.** Kár, hogy most is nem írtál hosszabban. Hiszen maradt még egy egész oldal üre-

sen. Ha nekem írsz, jobban használd ki a papírost! A pályázattervezetet köszönöm. Lehet, hogy részben felhasználom. — **Sz. K. 157., Baja.** Hát bizony a növérednek igencsak igaz van. Jól fogod meg a témát, de egyáltalában nem merited ki. Alig írsz mást, mint bevezetést. A lényegét, a vihart elintézed egy-két szóval. Pedig de csodaszép és sok mondanivaló van egy balatoni viharról! — **„Baross“ cserkésztiszték, Szeged.** Hálásan köszönöm a szíves megemlékezést. Jó munkát! — **W. M. T.** Azt hiszem, a legbeszédesebb válasz a közlés volt. Persze, arra máskor is el kell készülnie lenned, hogy egy-két hétig pihen az írásod a szerkesztőségi fiókban. Ez már alig mehet másként. Várom a többi hasonlót. Ugy látom, van érzéked a humor iránt. Köszöntlek!

Felelős szerkesztő: VIDOVSZKY KÁLMÁN.

Felelős kiadó: Dr. ZSEMBERY GYULA.

Kiadja a Magyar Cserkészszövetség.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Hajnal-utca 6. sz. (Cserkészház.)

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Cserkész **MENTŐTÁSKA** elsősegélynyújtáshoz tökéletesen felszerelve, izléses, praktikus kivitelben, beosztásos bádógdobozban, vízhatlan vászonhuzattal, vállszíjjal beszerezhető

„TURUL” KÖTSZERGYÁRBAN
Budapest, II., Erőd-utca 1-3. szám.
Telefon: 526-42. Ára I.a felszereléssel 12,50 P. Telefon: 526-42.
II.a felszereléssel 11,50 P.
Hiányos mentőszekrények kiegészítését vállaljuk. — Postai megrendeléseket leggyorsabban elintézzük.

Magyar cserkész
csakis a híres magyar gyártmányú

KAKAS-PASZTÁT

használja,

mert vízhatlanná teszi cipőjét, cipőbőrét
konzerválja, puhítja, repedéstől megóvjá!

Gyártja Magyarország legrégebbi gyára:

BENES TESTVÉREK
VEGYÉSZETI GYÁR RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

Győr – Budapest.

STOWASSER

cserkészek szállítója

BUDAPEST

II. KER., LÁNCHEID-UTCA 5. SZ.

Hangszerek elismert legjobb gyártmányok. — Húrok legjobb minőségben.

Első magyar
hangszergyár!

Javítások, továbbá bármely hangszernek
szakszerű elkészítése!

Rágógummi Wrigley-féle és üdítő cukorkapasztillák

citrom, narancs és menthol ízekben, hengeralakúra
higiénikusan csomagolva. Ünnepek, kirándulások és
táborozásra legalkalmasabb. Csapatoknak nagybani
árban utánvétellel vagy bizományba.

Kapható a „Cserkészboltban” is.

Magyarországi főlerakat:

PULJER J. Budapest, V., Garam-utca 25.

A Magyar Ifjúsági Vöröskereszt Egyesület

elárusító helye

a **Cserkészboltban** van
V., Hajnal-utca 6. sz., Cserkészház.

Kézügyességek, kézimunkák, terítők, dí-
szes párnák, babák, karácsonyfadíszek
stb. feltűnően olcsó áron kaphatók.

REMINGTON

Portable

írógép

Az egész világon ismerik és elismerik a
Remington Portable
írógép fölényét.

Nem játék! Nem miniatűr!
Hanem komoly hordozható gép a

REMINGTON PORTABLE

négysoros, standard billentyűzetű írógép.

Úgy a REMINGTON-PORTABLE,
mint a többi legújabb modelljeinket
díjmentesen, vételkényszer nélkül
mutatjuk be országszerte, kedvező
fizetési feltételek mellett, 18 havi
hitelre is.

Remington Írógép Rt.

Budapest, VI., Andrassy-út 12.
a Magyar Cserkészszövetség szállítója.

Írógépeink kiválóságáról véleményt adhat a
Magyar Cserkészszövetség Gazdasági Hivatala.

A kulisszák mögött...

**lázasan készülnek
a csapatünnepélyre
azokra a színdarabokra,
melyeket a**

CSERKÉSZBOLT

**Budapest, V. kerület, Hajnal-utca 6. sz.
szállít!!!**

**Mindenfajta cserkészkönyv és
cserkészfelszerelés ugyanott!**